Poštarina u gotovom plaćena.

GLASNIK sv. JOSIPA

LIST ZA HRVATSKU KATOLIČKU KUĆU

GODIŠTE 62. SRPANJ 1934. BROJ 7.

Glasnik sv. Josipa.

Izlazi svaki mjesec u Zagrebu.

Cijena mu je za godinu 1934.: Za Jugoslaviju din 15.—, za Istru din 20.—, za inozemstvo din 30.—, za Ameriku din 30.—.

Narudžbe, pretplata i reklamacije šalju se na: Upravu »Glasnika sv. Josipa«, Zagreb, Frankopanska ulica br. 17 (Samostan ss. Milosrdnica).

Broj čekovnog računa 34.582.

19360

SADRŽAJ:

P. Franjević, prodaja devocijonalija, Zagreb, Kamenita vrata broj 3. Uvijek na skladištu sličica na finom kartonu 100 kom. od 10 d—25 d; škapulara karmelskih, sv. Franje; razglednica raznih (svetih i priroda) 100 kom. 50 d; raznih krunica, od 18 d do 60 d tuc.; razni molitvenici; križići za krunice; sv. Antuni u kutiji; krunice u raznim kutijama. Trgovci imadu znatan popust. Narudžbe se obavljaju brzo i točno.

Dom Majke Božje Kamenite, Zagreb, Demetrova ulica 11, s divnim položajem u starom dijelu Zagreba izdaje samostalnim gdicama i gđama od 15. lipnja dô 30. rujna ov. god. stan i opskrbu. Cijena 35 do 40 dinara. Vrlo podesno za gđe, za kraći ili duži boravak u Zagrebu. Tel. broj 61-71. — Pismeni upiti na gornju adresu.

CRKVENE STVARI: Misna odijela, popravlja i nova izrađuje. — **Kipove** iz drveta tirolske izradbe u svakoj veličini. — **Crkveno posuđe:** kaleže i sve ostalo, staro prima na pozlaćivanje, a novo nabavlja, kao i sve ostale potrepštine za crkvu izrađuje i nabavlja brzo i solidno **Ante Pavličić, Đakovo.**

Knjižice koje Vas poučavaju i vode putem spasenja, kao: Štovanje Presvetoj Krvi Isusovoj. Napisao biskup Dr. Josip Lang, Din 5.—; Uvod u pobožni život (Filoteja) od Sv. Franje Saleskoga, Din 5.—; Života Svetaca i Svetica Božjih. Napisao Dr. Ivan Iveković (blizu trideset i više životopisa u jednoj knjižici mjesečnog sveska), Din 5.—; Zašto ljubim svoju crkvu? Napisao Jakov Scherer, Din 7.50; Iskrice ljubavi svetootajstvenom Isusu, Din 15.—; Nasljeduj Krista. Napisao Toma Kempenac, Din 35.—. Dobijete u: **Knjižari Sv. Antuna, Zagreb, Kaptol broj 31.**

»Vrelo života«, Knjižnica za duhovni život. Izdaje godišnje dvije knjige. Pobožne duše! I vi svi koji čeznete za duševnim mirom! Pretplatite se na knjižnicu »Vrelo Života«. U njoj ćete naći obilje duhovne utjehe, po njoj ćete naći sreću i mir srdaca svojih. Za 35 dinara dobit ćete godišnje dvije knjige, od ukupno 350 do 400 stranica, samo ako se odmah javite i pretplatu pošaljete najkasnije do konca augusta ove godine. Pišite odmah na adresu: **Dr. Đuro Gračanin** ili **»Vrelo Života«, Sarajevo, Sokolović M. Paše br. 5.**

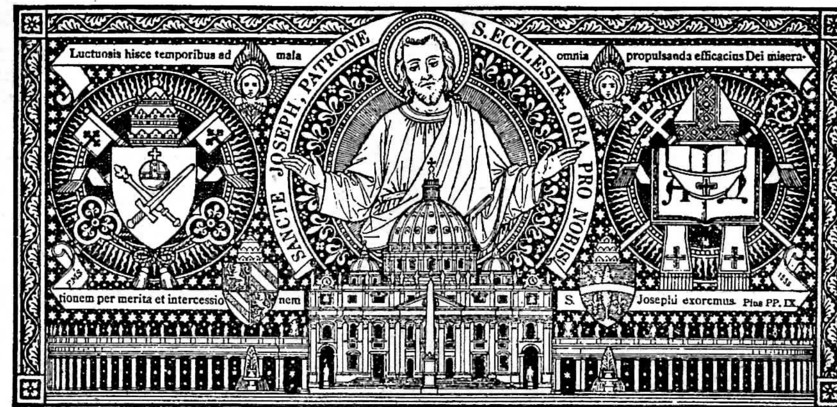
Besplatan pogreb

možete dobiti, ako se začlanite u **„Posmrtnu Zadrugu Sv. Josipa“** uz neznatan mjesečni doprinos. Mislite za vremena na posljednje stvari!

Posmrtna Zadruga sv. Josipa — Zagreb

Nikolićeva 5. I. — Telefon 84-44.

GLASNIK SV. JOSIPA

LIST ZA HRVATSKU KATOLIČKU KUĆU

GODINA 62. SRPANJ 1934. BROJ 7.

Dr. Alojzije Stepinac, nadbiskup koadjutor.

Baš uoči Tijelova — 30. svibnja o. g. — proširila se gradom Zagrebom vijest, da je sv. Otac Papa Pijo XI. blagoizvolio imenovati svećenika zagrebačke nadbiskupije dra Alojzija Stepinca naslovnim Nadbiskupom Nikosije i dao ga kao nadbiskupa koadjutora preuzvišenomu gospodinu Nadbiskupu zagrebačkomu dru Antunu Baueru s pravom nasljedstva na zagrebačkoj nadbiskupskoj stolici.

Nikosi je grad na otoku Cipru. U tom gradu je nekoć postojala katolička nadbiskupija. Danas te nadbiskupije više nema, ali joj je spomen ostao baš u tome, što sada nose naslov Nadbiskupa Nikosijskoga oni, koji nemaju svoje nadbiskupije, nego imadu samo čast Nadbiskupa, zato oni i jesu samo naslovni Nadbiskupi. Danas je eto naslovni Nadbiskup Nikosijski naš svećenik dr. Alojzije Stepinac. Ali on je dodijeljen preuzvišenomu gospodinu dru Antunu Baueru kao njegov Nadbiskup koadjutor, Nadbiskup pomagač i to s pravom, da ga naslijedi na stolici zagrebačkih Nadbiskupa kao zagrebački Nadbiskup. Čim se stolica zagrebačkih Nadbiskupa bilo na koji način isprazni, dr. Alojzije Stepinac sada naslovni Nadbiskup Nikosijski, postaje onaj čas Nadbiskup zagrebački. Tako je i sadašnji naš Nadbiskup dr. Ante Bauer, koji je bio koadjutor pokojnomu Nadbiskupu Posiloviću, postao Nadbiskup zagrebački, čim je nadbiskup Posilović umro.

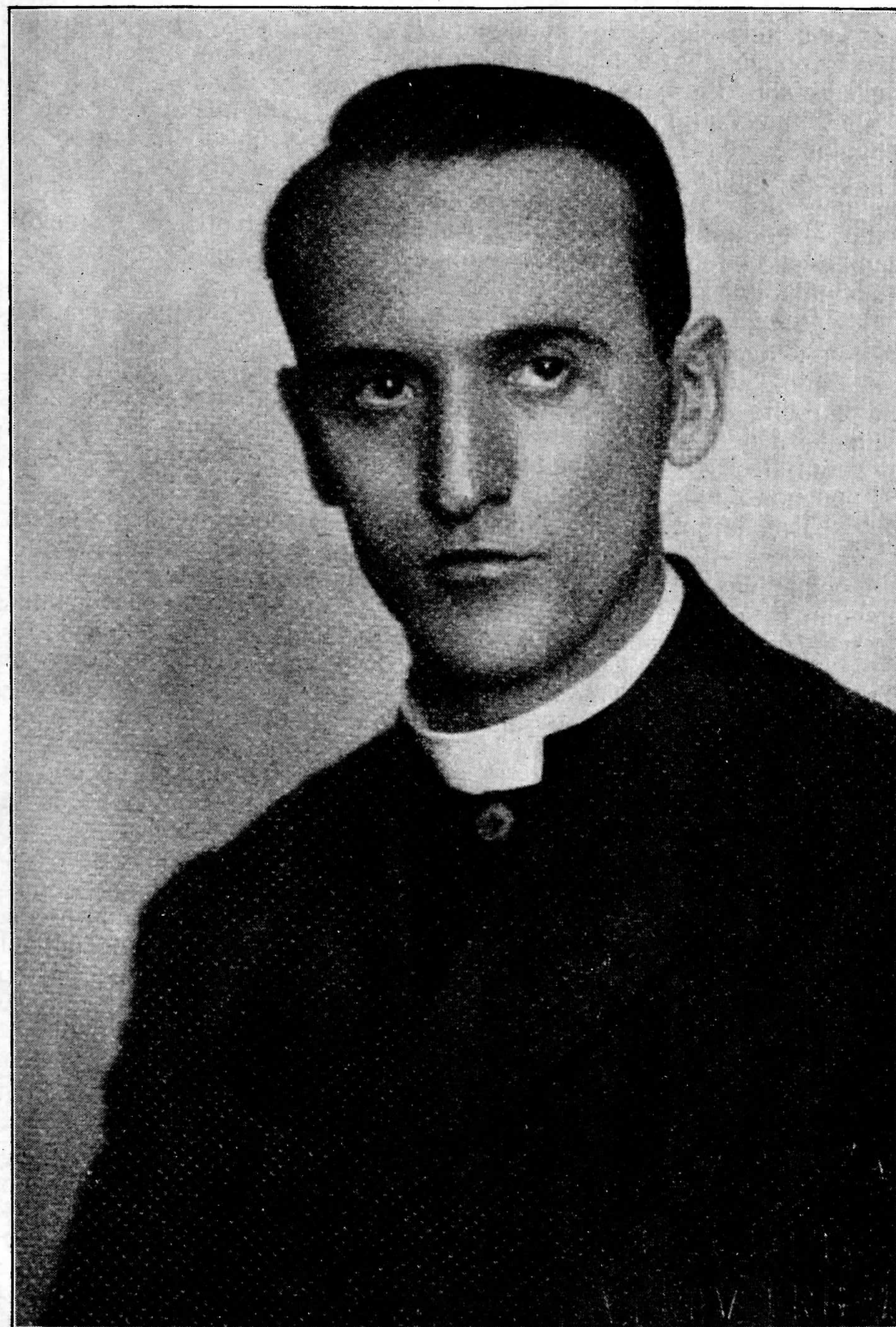
Imenovanje dra Alojzija Stepinca Nadbiskupom koadjutorom je dakle za zagrebačku nadbiskupiju od izvanredno velike važnosti.

Dr. Alojzije Stepinac bit će prije ili kasnije Nadbiskup zagrebački i hrvatski Metropolita. Zato se i jest ne samo zagrebačko svećenstvo, već i svećenstvo svih naših biskupija u zadnje doba živo zanimalo, tko će biti imenovan koadjutorom sadašnjemu zagrebačkomu Nadbiskupu, a zanimala se za to i sva naša javnost, i katolici i inovjerci. Zagrebački naime Nadbiskup igra veoma važnu ulogu u svem našem javnom životu, u svim prilikama javnoga života, radilo se o vjerskim i crkvenim prilikama, ili o prilikama kulturnim i socijalnim.

Dr. Alojzije Stepinac sin je vrlo čestitih, katoličkih seljačkih roditelja. Rodio se 8. svibnja 1898. Navršio je dakle 36 godina. Obitelj njegova ima jedanaestero djece, što sinova, što kćeri. Roditeljski njegov uzgoj bio je strogo katolički, jer su Stepinci nadaleko poznati kao ugledni i duboko katolički seljaci. Stepinci su dali katoličkoj Crkvi u našoj nadbiskupiji veoma dobrih, radinih i pobožnih svećenika. Ta komu nije poznat pokojni Matija Stepinac, koji je duge godine bio duhovnik našoj sjemenišnoj mladeži, našim klericima, i uzgojio stotine zagrebačkih svećenika, kojima je svima radi svoje svetosti i duboke učenosti ostao u najmilijoj uspomeni. Matija Stepinac je umro u Varaždinu kao čazmanski kanonik na glasu svetosti. Otac našega Alojzija bio je sinovac Matije Stepinca, a u Krašiću i daleko izvan njega bio je najugledniji seljak. Josip Stepinac je bio dobro stojeći seljak, a ipak skroman i čedan, a pobožnošću svojom bio je na pobudu svim župljanima. On je svake nedjelje i blagdana primio svetu pričest, izdašno podupirao župnu crkvu, a u njegovoj kući našao je tople hrane, a i čašu vina svaki prosjak, svatko, tko je pokucao na njegova vrata i zatražio od njega tjelesne okrepe ili pomoći. Ovu ljubav k sirotinji baštinio je od svoga oca i mladi naš Nadbiskup Alojzije.

Kad je Alojzije svršio pučku školu, dao ga je otac u nadbiskupski orfanotrofij u Zagrebu, kojemu je ravnateljem u ono vrijeme bio sadašnji urednik Glasnika sv. Josipa, dr. Josip Lončarić. Kao pitomac orfanotrofija polazio je gimnaziju od 1909. do 1915. Kad je svršio šesti razred gimnazije, bio je primljen u nadbiskup. sjemenište, pak je kao klerik polazio gimnazijske nauke u nadbisk. liceju. I kao klerik sedmoškolac bio je u nadbisk. orfanotrofiju. No još nije sasvim svršio sedmoga razreda, a već je bio pozvan u vojnike. Ipak je imao toliko vremena, da je svršio sedmi razred, a onda je u skraćenom roku položio gimnazijski ispit zrelosti ili maturu, a iza toga otišao u vojništvo.

Najprije je polazio rezervnu oficirsku školu na Rijeci, a onda je bio premješten k svome kadru u Karlovac. Odavle je bio poslan na talijansku frontu, gdje je bio 1917. i 1918. Na toj fronti je jednom pravim Božjim čudom ostao na životu, jer se dosta blizu njega rasprsnula mina, a on bio sasvim zasut zemljom. Tu je dopao u talijansko zarobljeništvo i boravio najprije u Mestri kod Venecije,

Dr. Alojzije Stepinac, nadbiskup koadjutor.

onda u Ferrari i u Nocera Umbra. U prosincu 1918. bio je pušten iz zarobljeništva, a onda s drugovima svojim došao u Solun. Kao časnik služio je u raznim mjestima u Južnoj Srbiji, dok se u lipnju 1919. nije vratio u Krašić. Sad je u prvi mah mislio dati se na nauku, pak se početkom školske godine 1919. upisao u Zagrebu u agronomski fakultet. Naumio je sasvim se posvetiti gospodarstvu, pomagati u gospodarstvu svome ocu, zato se i upisao u taj fakultet, da uči gospodarsku znanost. Ali sveučilišni život nije prijao njegovoj duši i on domala napusti školu i vrati se u Krašić, gdje se sada sasvim dao na gospodarstvo.

Alojzije Stepinac se češće javljao bivšemu svome ravnatelju iz vojništva, a kasnije i sa ratišta. U svim svojim listovima sjećao se rado đačkoga svoga života, kad je mirno mogao služiti Bogu, a naročito su mu listovi odisali živom vjerom i čvrstim pouzdanjem u Boga. Više je puta pisao o pogiblima u kojima se našao u ratnim strahotama, no baš u tim pogiblima on je bio najbliže Bogu i pun pouzdanja u pomoć Božju.

Dok je boravio kod kuće i bavio se gospodarstvom na dobru svoga oca, nije se nikako mogao uživjeti u taj život. Čitao je samo nabožne časopise, redovito primao svete Sakramente, a kako je svojim životom došao do velikoga ugleda među svojim suseljanima, organizirao je mladiće i stvorio društvo mladića orlova, koje je on i vodio. Mlado vatrogasno društvo u Krašiću izabralo ga za svoga blagajnika, jer su članovi društva imali u nj neograničeno povjerenje. Kako je bio uvijek radin, bio je i sada zaposlen raznim poslovima, ali nigdje, ni u kakvom poslu nije nalazio pravoga mira i zadovoljstva. Od škole je bio tako daleko, te se zapravo nije ni usudio više i misliti na školu. Ta od 1916. godine on je ne samo izvan škole, već i dosadašnjim životom daleko od škole.

Pokojni njegov župnik, Stjepan Huzek, koji je bio veliki prijatelj kuće našega Stepinca, često je pripovijedao bivšemu ravnatelju orfanotrofija o Alojziju Stepincu. Uvijek je za nj bio pun hvale. Lojzek je čestit i svet mladić. Svi suseljani, svi njegovi župljani opažaju, da on nije za svijet, a opet ni on sam, a i nitko drugi ne zna, kamo ga vuče srce, gdje bi našao zadovoljstva. Baš to, što je već prošlo gotovo osam godina, otkako je ostavio školu, nije se usudio ni misliti, da se opet vrati u nju.

Sada nam je spomenuti jednu vrlo važnu stvar, stvar, koja je bila odsudna za život Alojzija Stepinca.

Dok je Stepinac kao gimnazijalac boravio u nadbisk. orfanotrofiju, pokojni kanonik Matija Stepinac mnogo se zanimao za svoga mladoga rođaka. Kad se god našao s njegovim ravnateljem, uvijek mu je toplo preporučivao svoga Lojzeka. »Moj Lojzek«, znao bi često govoriti, »moj Lojzek mora biti svećenik, jer njegova mati, otkad se rodio, svaki tjedan posti, da njezin Lojzek bude svećenik.« I doista. Mati našega Alojzija Stepinca postila je strogo svake sri-

jede, petka i subote, postila je strogo, da joj taj njezin sin bude svećenik. Ako je i sam Božić pao na koji ovaj dan, ona je i na Božić strogo postila. Ona je postila i onda, kad je Alojzije bio u vojništvu i na ratištu, ona je postila, kad se vratio kući i boravio kod kuće pomažući oca svoga u gospodarstvu. Ona, kako čujem, posti tako i danas. Postom svojim i molitvom ona je dozivala pomoć Božju, da Bog učini, na što se gotovo već nije usudio njezin sin ni misliti. U neprekidnoj molitvi i u sveudiljnoj trapnji bila je sva nada dobre ove i plemenite majke.

Godine 1924. opisivao je bivši ravnatelj Alojzija Stepinca u svećeničkom listu »Sacerdos Christi« (Svećenik Kristov) život i rad apostola grada Beča, svetoga Klementa Hofbauera. U lipanjskom broju opisao je mladost Hofbauerovu. U tom opisu iznio je sve one silne poteškoće i zapreke, koje su sprečavale Hofbauera, da dođe do željenoga svoga cilja, da postane svećenik. To je Hofbauer vruće želio, ali je bio siromašan, nije imao sredstava za školovanje. Kad pak bi nekako došao do mogućnosti, da se prihvati knjige, došla je opet nova zapreka, a on mora knjigu ostaviti. Klement Hofbauer je bio najprije pekar, pekarski naučnik, onda je bio pustinjak, onda je polazio školu, ali ju je doskora morao ostaviti, pa je opet bio pustinjak, a napokon se vratio k svojoj pekarjii i bio deset godina pekarski pomoćnik, kalfa. U tridesetoj godini opet je došao u školu, a time i na put, koji ga je imao dovesti, a napokon ga i doveo k onome cilju, za kojim je toliko čeznuo, u svetište Božje.

»Ja sam navlaš« — tako dr. Lončarić završuje ovaj opis mladosti Hofbauerove —« ja sam navlaš nešto opširnije opisao mladost Hofbauerovu i pokazao, kako je veliki taj svetac i apostol carskoga Beča došao napokon do toga, da je ipak postao svećenik. Na svoje smo oči gledali sve one silne zapreke, što ih je nalazio na tom putu. Hofbauer je ipak postao svećenik u znak: koga Bog zove u svećenike, on će svećenik i biti, bilo to prije ili kasnije, samo neka se ne ogluši njegovu pozivu.« A onda nastavlja:

»Cijelo vrijeme, što sam ovo pisao, imao sam pred očima jednoga mladića, mladića Hrvata, mladića iz čestite seljačke kuće. Što ga ja znadem, a što mi kazuju i drugi, a nedavno i njegov otac, mladić je to dobar, čestit. On je želio da postane svećenik, a željeli su to i njegovi roditelji i ne znam, tko više, da li otac ili majka. U to je nadošao rat, mladić mora na ratište, a to je pomrsilo račune i njemu i roditeljima. Ali i u ratu, i u streljačkim jarcima mladić je taj ostao dobar, svim srcem odan Bogu. Vrativši se kući, ostao je u svijetu, ali u svijetu kao da ne nalazi mira, u svijetu kao da za nj nema sreće ni zadovoljstva. Čitajući povijest apostola grada Beča i opisujući glavne momente mladenačkoga njegova života, dok nije postao svećenik, mislio sam često na ovoga našega mladića i pomišljao, ne zove li Bog i njega u svetište svoje, makar ga je sudbina života udaljila od njega. Ali kad znademo, da je i ova sudbina

u planu Providnosti Božje, zar je preuzetno misliti, da će i taj mladić na koncu konca ipak biti svećenik...

Daj ga, čestiti čitatelju, preporuči nebeskoj Gospi barem jednim uzdahom.«

Pisac je ovaj broj »Sacerdosa Christi« poslao Alojziju Stepincu i upozorio ga na taj članak. Za neko vrijeme došao je mladi Stepinac k piscu članka, k svome nekoć ravnatelju, a posljedica ovoga posjeta je bila, da je odlučio poći u svećenike. Otišao je na više nauke u Rim, a godine 1930. je dr. Josip Lončarić dobroga svoga pitomca predveo pred oltar kao svećenika, da Bogu prikaže prvu svoju, mladu misu.

Godine 1931. pjevao je Alojzije Stepinac prvi put svetu misu u rodnom svom mjestu, u Krašiću, u novoj župnoj crkvi, a tom su zgodom iz ruku svoga sina presretni roditelji primili sv. pričest.

Majka, mirna i tiha, ali iskreno pobožna žena, bila je presretna, što je eto doživjela, za što se tako dugo i s nepokolebljivim pouzdanjem molila, a što je osjećao starac otac, izrekao je s dubokim ganućem, kad je pred skupinom rođaka i prijatelja, opetovao riječi starca Simeona: »Sada otpusti, Gospodine, slugu svoga, jer sam doživio dan radosti moje i najveće sreće.«

Alojzije Stepinac postao je svećenik. To je njemu isprosila pobožna njegova majka, koja se tolike godine molila, koju je tolike dane postila, da njezin Lojzek bude svećenik. I kad je na ljudsku govoreći nestalo svake nade, da će joj sin doći u svetište Božje, ona, majka njegova, nije gubila nade, ona se i tada molila, ona je i tada postila... To je katolička majka, priprosta seljakinja, ali seljakinja žive vjere, čvrstoga pouzdanja i žarke ljubavi Božje! Eto, kolika je moć molitve majke, dubokom vjerom prožete majke!

Dobroga oca Vjekoslava Stepinca pozvao je Bog baš pred godinu dana u rajsko svoje veselje.

Danas je eto Alojzije Stepinac ne samo svećenik, on je i nadbiskup koadjutor, a s vremenom on će biti zagrebački nadbiskup. Ne znam, je li se kada hrvatski narod toliko veselio imenovanju nadbiskupa, kako se veseli danas imenovanju Stepinčevu. Vesele se svi slojevi naroda, vesele se svi staleži, jer svaki stalež imade s njime bilo kakovu dodirnu točku. I mi se veselimo ovome imenovanju, jer smo uvjereni, da će ona Providnost, koja je Alojzija Stepinca posebnim načinom vodila, dok ga nije dovela u svetište Božje kao svećenika, da će ga voditi i kao vrhovnu glavu velike zagrebačke nadbiskupije. U to mi vjerujemo čvrsto, jer je Nadbiskup koadjutor, Alojzije Stepinac, muž pun duha Božjega.

Dr. Josip Lončarić.

Ako budeš gledao na bezakonje, Gospodine, tko će opstati?
No u Tebe je smilovanje, Bože Izraelov. (Ps. 129, 3, 4).

„Bogu...“

O kako sam bijedan i premalen, da opjevam veličinu Boga!
No duša me moja sili, jer duša ko svaka duša teži
k savršenstvu!
A najveće savršenstvo svega savršenstva
Jest Bog! —
Kad pogledam u visine, zvjezdice gdje nebrojene trepte,
Tada se ja divim i tada ja strepim, jer tu vidim beskrajnu i vječnu
Istinu!
A najveća istina nad svim istinama
Jest Bog! —
Kad pogledam u dubinu, gdje valovi na moru se dižu,
Tad opet se divim i tada ja strepim, jer tu vidim beskonačnu, vječnu
Svemogućnost!
A najveća svemogućnost sviju mogućnosti
Jest Bog! —
Kad pogledam sitnog crva, mrava, ili silnog u pustinji lava,
Tad opet se divim i tada ja strepim, jer tu vidim svesilnu i vječnu
Snagu, Silu!
A najveća snaga, sila, sviju sila, snaga
Jest Bog! —
Kad pogledam cvijetak divne ruže, il mirišem ljubičicu šumsku,
Tad opet se divim i tada ja strepim, jer tu vidim neizmjerni, vječni
Čar, Ljepotu!
A najveći čar, ljepota, svih ljepota, čari
Jest Bog! —
Kad poslušam mili pjev slavuja, ili pjesme, što čovjek nam stvara,
Tad opet se divim i tada ja strepim, jer tu vidim neizmjerno, vječno
Sve Blaženstvo!
A najveće nam Blaženstvo, svih Blaženstva svijeta
Jest Bog! —
Kad oćutim u svome srcu zadovoljstvo, sreću, mir i ljubav,
Tad opet se divim i tada ja strepim, jer tu vidim neizmjernu, vječnu
Ljubav, Sreću!
A najveća Ljubav, Sreća, svih ljubavi, sreća
Jest Bog! —
Kad susretnem dobrog prijatelja, ili vidim kakvo milosrđe,
Tad opet se divim i tada ja strepim, jer tu vidim neizmjerno, vječno
Milosrđe!
A najveće milosrđe, sviju milosrđa
Jest Bog! —
Kad se sjetim na čas smrti naše, koji sve nas bez razlike čeka,
Tad opet se divim i tada ja strepim, jer tu vidim neizmjernu, vječnu
Pravednost!
A najveća Pravednost, sviju pravednosti
Jest Bog! —

F. S.

Život sv. Josipa.

7. Sv. Josip i Bl. Djevica traže dvanaestgodišnjega Isusa.

Iza bura i oluja života, koje je proživjela sv. Obitelj za vrijeme progonstva i zatočenja, zasjalo joj je sunce nepomućena mira i tihe sreće. Samo jednom uzdrma taj mir kratkotrajna, ali ipak duboka žalost. Bilo je to u doba, kad je Isus navršio dvanaest godina i razvio se u lijepog i ljubeznog dječaka.

Nastalo je upravo proljeće. Sva priroda zaogrnula se zelenilom i cvijećem, a proljetno toplo sunce milo se smiješilo svakomu Božjemu stvoru. Na brežuljcima plamsala je noću vatra, koja je navješćivala svoj zemlji blizinu Pashe, velike židovske svetkovine. O toj svetkovini svaki je odrastao Izraelac bio dužan doći u Jeruzalem, da je ondje pobožno proslavi. Po selima i gradovima skupljali se ljudi i zajednički putovali u sveti grad. Sve ulice i ceste, koje vode do Jeruzalema, bile su pune hodočasnika, a gore i doline odjekivale su pobožnim psalmima.

Spasitelj je upravo navršio dvanaest godina i prema tome postao »sin zakona«, a to znači, bio je dužan držati zapovijedane poste i o trima glavnim svetkovinama hodočastiti u Jeruzalem. — Da pokaže čovječanstvu, kako treba vršiti zakon, pođe on zajedno sa sv. Josipom i ostalim hodočasnicima u Jeruzalem. I Bl. Djevica Marija išla je s njima ne poradi zakona, nego iz pobožnosti.

Lijepo i toplo vrijeme, suhe ceste i putevi, kraj kojih su se dizali milovidni zeleni brežuljci i prostrle se cvjetne doline, olakšali su hodočasnicima napore dugotrajnoga puta. Oduševljenje i veselje putnika bilo je veliko. To je oduševljenje još više poraslo, kad su ugledali iza starih svetinja Siloha i Betela na brdu Skupus visoke tornjeve i snažne kupole svetoga grada...

Hodočasnici su obično odsjeli kod rođaka i znanaca, ali su i za malenu naplatu lako mogli dobiti konačište. Sigurno je tako učinila i sv. Obitelj. — 14. Nirona uveče blagovalo se vazmeno janje, a 15. ujutro prinijela se žrtva u hramu, kod koje su morali biti svi muškarci. Uveče istoga dana sav je narod prisustvovao žetvi prvoga snopa ječma. Taj snop odnijeli su svećenici praćeni od naroda u hram, gdje su ga u zoru slijedećega dana sažgali kao žrtvu. Ta žrtva prvijenca žita otvorila je žetvu, i završila bogoslužje u hramu i svetkovinu pashe. — Razdragani hodočasnici, okrijepljeni u vjeri i pobožnosti, ostavljali su Jeruzalem i vraćali se svojim domovima.

Tih lijepih običaja držao se i sv. Josip i Bl. Djevica.

S ostalim Galilejcima i Nazarećanima ostavili su i oni sveti grad i uveče prispjeli do prvoga noćišta u Berotu. Ovdje opaze, da Isusa nema. U prvi mah nijesu se mnogo uznemirivali, jer su držali, da je zaostao među prijateljima i znancima. No kad ga nijesu nigdje našli, makar su ga svuda tražili i svagdje se za nj raspitivali, vrlo se uznemire. Od brige i straha svu noć nijesu ni oka stisnuli, a kad je svanuo dan, vrate se žalosni i prestrašeni natrag u Jeruzalem. Od neizvjesnosti i straha, da se Isusu što strašno ne dogodi, kidalo im se srce. Razlozi naravni i vrhunaravni, vjera i ljubav, prošlost i budućnost združili se, da im povećaju bol. Gdje je? Što mu se dogodilo? Da ga nije strašni mač, koji je Simeon prorekao, već ranio? Tko da shvati bol i gorčinu njihovih suza i uzdisaja? Na putu u Egipat trpjeli su, ali onda im je bilo mnogo laglje, jer Isus bijaše s njima. — Uza svu bol i tugu ostali su ipak mirni i predani u volju Božju, strpljivi i ponizni, uvjereni, da su nedostojni njegove blizine, pa da su ga zato izgubili. — U boli, brizi, traženju i raspitivanju prošao je već jedan cio dan i veliki dio drugoga dana, kad su sv. Josip i Bl. Djevica iznemogli od žalosti i napora stigli do hrama.

Isus je po osobitoj odredbi Božjoj ostavio svoje roditelje, kad su oni izlazili iz grada. To je bilo vrlo lako, jer su u hramu molili odijeljeni po spolovima, a isto su tako odijeljeni i putovali. Djeca su mogla po volji ostati uz oca ili majku. Lako se zato dogodilo, da je sv. Josip držao, da je Isus ostao uz Bl. Djevicu, a ona opet da je sa sv. Josipom. Isus se međutim neopazice udaljio i vratio u Jeruzalem. Najvjerojatnije je mišljenje, da je noći proveo u molitvi na Maslinskoj Gori, a ujutro pošao u hram u dvoranu, gdje su domaći i strani zakonoznanci držali predavanja, tumačili zakon i odgovarali na upite slušatelja. Isus se smjestio među narod. No doskora su njegova mudra pitanja i odgovori kao i ugodna vanjština i čedno vladanje pobudili zanimanje i pažnju svijú. Mudrošću svojom zapanjio je dvanaestgodišnji Isus ne samo narod nego i učitelje i zakonoznance.

Začuđeni ustali su sa svojih počasnih sjedala i pristupili k njemu, a da ga laglje promatraju, povedu ga sa sobom na povišeno pročelje i stave u sredinu između sebe. Iz riječi sv. Pisma se vidi, da su oholi zakonoznanci tim činom osobito odlikovali Isusa i iskazali mu čast, koje nitko do sada još nije doživio. Ne zna se što se tom zgodom tumačilo u hramu, no nekoji crkveni učitelji misle, da se raspravljalo o dolasku Mesije.

Iznenada, upravo u času, kad su zakonoznanci pozorno slušali Isusa, koji im je mudro i bez bojazni odgovarao, stupe u dvoranu sv. Josip i Bl. Djevica. Iznenađeni ugledaju taj divni prizor! Bl. Djevica još pod dojmom boli, ali presretna, da je našla ljubljeno dijete, usklikne: »Sinko, zašto si nam to učinio? Evo, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili!« A Spasitelj ih milo pogleda i reče: »Zašto ste me tražili? Zar ne znate, da meni treba biti u onome, što je Oca mojega?« A te riječi izgovorio je Isus s toliko dostojanstva, da su roditelji puni strahopočitanja ušutjeli. Duboki mir i grobna tišina zavladala je dvoranom. Zakonoznanci i narod pratili su cio taj događaj bez riječi. — Isus pak siđe i prođe lagano

gotovo nečujno kroz nijemo mnoštvo ljudi i pristupi k roditeljima. I oni izađu zajedno s njime iz hrama i krenu put dragoga Nazareta.

Bl. Djevica Marija upravila je na Isusa ganutljive riječi, kojima je dala oduška svojoj ljubavi i boli. Sv. Josip, — čovjek razmišljanja, tiho je promatrao taj događaj, šutio je i nije prozborio ni riječi. On je u svom srcu promatrao veličinu tajne toga neobičnoga događaja. — Isus javno i sjajno nastupa u hramu u doba života, koji provodi u poniznosti i skrovitosti! Zar nije to predigra njegova budućega rada i naučavanja, u kome je otkrio, da je Mesija i Sin Božji, koji je svoje Božanstvo sakrio u odijelo siromaštva i poniznosti?

Sveti oci lijepo ispoređuju taj događaj sa smrću i trodnevnim Isusovim boravkom u grobu. — Isus ostavlja svoje, koji ga ljube, i provodi tri dana jednom u domu Oca svoga, a drugi put u tamnom grobu. Iza toga se Isus opet vraća k svojima: prvi put u slavi ljudskoga priznanja i udivljenja, drugi put u slavi uskrsnuća.

Konačno nam taj žalosni događaj najljepše otkriva položaj i odnos sv. Josipa prema Isusu Kristu. Bl. Djevica i Spasitelj vladaju se prema sv. Josipu kao prema ocu. Zato ga Marija odlikuje i spominje na prvom mjestu, ali odgovor Isusov pokazuje, da je sv. Josip samo poočim njegov, jer Isus spominje drugoga Oca, kojemu najprije treba da se pokorava. — No ovdje zapažamo i jednu drugu tajnu Božje Providnosti. Svevišnji je odredio sv. Josipa, da sudjeluje kod Otkupljenja roda ljudskoga ne samo kao poočim i othranitelj Isusov, već evo i na drugi način, naime po žalosti i trpljenju. U ovoj su tajni svi, Spasitelj, Marija i Josip, žrtve svoga uzvišenoga zvanja. Mač boli, koji je Simeon prorekao Mariji, i koji je na Kalvariji probo Srce Marijino, ranio je ovdje i srce sv. Josipa.

Pored svega straha i žalosti doživjeli su tom zgodom Bl. Djevica i sv. Josip i mnogo radosti. Spasitelj je ovdje prvi put otkrio pred svijetom svoju Božansku mudrost i dostojanstvo, a ta mudrost bila je tako velika, da su isti uobraženi, oholi i tvrdoglavi zakonoznanci zaboravili za čas na svoju čast i sred hrama odlikovali Isusa najvećim odlikovanjem. Kolika sreća i veselje za sv. Josipa, da je poočim takova Djeteta, i zamjenik samoga Stvoritelja! — Tako se konačno ipak sretno i radosno svršio taj nemio događaj.

Sestre milosrdnice sv. Vinka Paulskoga u Lovrečini Gradu p. Vrbovec otvaraju 1. rujna t. g. opet 10 mjesečni domaćinski tečaj. Roditelji ili skrbnici koji žele posvetiti svoju kćerku ili štićenicu tome zvanju neka izvole najkasnije do 1. srpnja obratiti se na gore označenu upravu. U tom tečaju tijekom 10 mjeseci steći će si pitomice bezuvjetno prekorisno znanje praktične i uzorne domaćice. Isti zavod ima također i konvikt u koji se primaju djevojčice bez razlike narodnosti, a žele polaziti državnu osnovnu školu. U zavodu se uopće kod sviju pitomica posvećuje naročita pažnja dobrom odgoju, stoga su uvijek sve učenice pod nadzorom svoje prefekte. — Sve druge informacije na zahtjev dobivaju se od uprave zavoda.

Lukrecija pokornica.

Živjela je u 16. vijeku u Starome gradu na otoku Hvaru. Sasvim je zaboravljena, a bilo bi dobro, da se je mi Hrvati mnogo sjećamo.

Godine je 1579. obašao hvarsku biskupiju kao apostolski vizitator veronski biskup Augustin. O toj nam je negdašnjoj vizitaciji hvarske biskupije sačuvat dosta široki izvještaj i u tome izvještaju, u otsjeku »o stanju crkve i biskupije hvarske«, piše o Starome gradu i ovo: »**Kod crkve svetoga Nikole od bratovštine istoga naslova živi pustinjačkim i djevojačkim životom zagrađena sa svih strana zidovima neka žena s Brača imenom Lukrecija, stara 45 godina. Na ovom se mjestu zatvorila prije 20 godina. Zovu je obzidatom duvnom, a živi od milostinje, što joj se donese.**« (Kod Farlatija: Illyricum sacrum, sveska IV. str. *272.*).

Zdravo, sveta Majko, koja si rodila Kralja, što od vijeka upravlja nebom i zemljom! (Ps. *44, 2.*)

Dobro je, da se mi višeput ovoga sjetimo. Dobro je, da se u to ozbiljno zamislimo, kako su težak pokornički život živjeli milijoni velikih katoličkih pokornika, pa i ova naša Bračanka. Činili su to zaradi grijeha i svojih i tuđih.

Zagrebačka pobožnost Ranjenome Isusu.

Tamo je negdje polovicom 18. vijeka u sredini zagrebačke Harmice sagrađena mala kapela s jednim oltarom, na kom je bio kip Ranjenoga Isusa. Kapela je poslije bila proširena i napokon porušena, kad je koncem istoga vijeka na Harmici sagrađena bivša Zakladna bolnica i u nju smještena nova kapela i čudotvorni kip Ranjenoga Isusa.

Prema ovoj svojoj maloj kapeli i prema spomenutome kipu Ranjenoga Isusa u njoj gojio je grad Zagreb u drugoj polovici 18. vijeka veliku pobožnost. To razabiremo iz zaključka gradskoga magistrata na zagrebačkim Gričkim Goricama od 12. lipnja 1758.,

koji nam je zaključak sačuvat u jednoj bilježnici zapisničkih koncepata gradskih magistratskih sjednica od rečene godine. Grad je taj dan zaključio: »**U današnji je dan časni kaptol zagrebačke crkve vodio procesiju k čudotvornome kipu Ranjenoga Isusa na Harmici, a da nijesu javno naprijed nosili česticu presvetoga Križa. Pa da ostavimo potomcima uspomenu na mnoge milosti, što se dobrome Bogu svidjelo podijeliti onima, što se tome kipu utječu, određuje se, da se ova izgledna pobožnost rečenoga Časnoga Kaptola unese u ovaj protokol.**« (»Acta politica« grada Zagreba, fasc. za god. 1758., u zagrebačkom državnom arkivu.).

Da je grad Zagreb u spomenuto doba gojio veliku i srdačnu pobožnost Ranjenome Isusu na Harmici, to nam dokazuje dalje i bilješka gričkoga gradskoga kapetana Stjepana Zareckoga, koji je u svome ličnome dnevniku za dan 21. studenoga godine 1763. zabilježio: »**S procesijom k Ranjenome Isusu na trg Manduševec započeta je pobožnost zaradi ljudske kuge, da se Milosrdni Bog udostoji ukloniti od nas ovo zlo. U buduće će uvijek biti obvezat i stalež crkveni i stalež svjetovnjački, da srijedom drže post kano u korizmi. I tako dalje.**« (»Acta politica« grada Zagreba, fasc. za godinu 1763., u zagrebačkom državnom arkivu.).

Dnevnik jedne majke.

(Nastavak.)

27. listopada.

Jutros sam promatrala na dvorišnim vratima isusovačkoga kolegija svoje drago dijete. Iza toga vidjela sam ga među đacima kod sv. mise. Rekao mi je, da je zadovoljan, kako su ga primili učitelji i sudrugovi.

Pohodila sam toga dana i staroga priora svoga nekadanjega zavoda u de Salles.

Navečer sam se vratila u Maçon. Prolazeći kraj dvorišta isusovačkoga kolegija, vidjela sam iz svojih kola, kako se učenici igraju, i čula sam radosnu viku. Alfonz se srećom nije približio ogradi, da vidi moja kola, bili bismo oboje plakali. Ne valja raznježiti tu jadnu djecu određenu, da postanu ljudi. Sama sam pak proplakala veći dio puta.

29. listopada.

U Maçonu sam našla tužne vijesti od svoje majke. Poradi rata s Engleskom mora moj brat ostaviti London, gdje se je bio vrlo lijepo snašao. Tako će i opet pasti na teret mojoj siroti majci, koja sama jedva životari, i koja prodaje veliki dio našega maloga posieda u Rieux, da isplati dugove učinjene na putovanju u Njemačku i Španjolsku.

I od sestre sam dobila vijesti. Bila sam tako srećna, pak sam joj — da joj u njezinim neprilikama pomognem, poslala hiljadu talira, koje joj je bez kamata posudila gđa de Villars, moja šogorica. Ova vodi sama svoje kućanstvo i odriče se svega, da izvrši svoj zavjet sv. siromaštva, premda su je tih obveza lišili i revolucija i sv. Otac Papa, kad je raspušten njezin samostan. Svoje veliko imanje dijeli svojim rođacima i siromašnim starim drugaricama iz samostana de Salles. Svijet se ruga njezinu osjećaju za red i gospodarstvo, no Bog i siromasi je blagosivlju.

6. ožujka 1804.

I ja sam uskrativši sebi sve poslala 20 dukata svome bratu.

Danas je godišnjica moje udaje. Ima 14 godina, otkako sam se udala za čovjeka po srcu Božjem. Znala sam, da je veoma dobar, no nijesam znala, da je tako savršen. On nema drugih pogrešaka osim osjetljivosti, kad se radi o ponosu i pravdi. No to je lijepa pogreška. Živi samo za me i za svoju djecu. Briga ima dosta, da opskrbi svoju brojnu obitelj. Na meni je, da mu pomognem, a Providnost bila uz nas! Ovo je pouzdanje valjda moja jedina krepost. U svemu sam drugom nesavršena.

16. ožujka 1804.

Jutros su našli na groblju u Bussières (to je naša župa, kad smo u Milly), posve sačuvano tijelo jedne žene, koja je tamo bila Bog zna koliko godina sahranjena. Ne zna se tko je. Prema izgledu bila je vrlo mlada. Na prstu je imala vjenčani prsten, a u ruci krunicu. Izgleda kao da samo spava čekajući, da se probudi za vječnost. Drago mi je, kad pomislim, da je to valjda bila kakva svetica, koju je Bog posebnom milosti sačuvao od općenitog udesa trulosti.

20. ožujka.

O kolika me žalost snašla u srijedu! Vrativši se kući našla sam na kaminu pismo od svoje sestre. Bilo je adresirano na moga muža. U svojoj sam nestrpljivosti držala, da ga mogu otvoriti, budući da mi je on to uopće dopustio. Bože moj, što sam ugledala! Moj je jadni brat naglo umro. A majka se sirota brine, kako će mu udesiti budućnost! Što će ona, kad sazna tu nesreću. O moj Bože, smiluj mu se, oprosti mu mladenačke grijehe i slaboće. Izlij nad njim puninu svoga milosrđa! Iza te strašne vijesti bila sam samo u crkvi, gdje sam plakala i molila za njega. Sestra mi javlja, da je siromašni brat umro spokojno i kršćanski. Nadam se, da je gore. Drugi je svijet jedino razjašnjenje ovoga ovdje.

Sve sam ove dane sprovela u vježbama pobožnosti, jer je jubilej. Duša mi ne nalazi pokoja do u onom, što je približuje k Bogu. Sa mnom su bile moje četiri kćeri. Bilo je mnogo mladih djevojaka bijelo obučenih, koje su pjevale pjesme, bilo je pokornika u njihovu trošnom odijelu, dječaka svrstanih u red i veoma sabranih. Sve me to vrlo ganulo i pobudilo na pobožnost. Ufam se, da će se Bog smilovati svima nama.

21. ožujka.

Jutros sam čitala novo djelo od gđe de Genlis. To je posve prikladan historijski roman. Ne bih ga ipak dala mladeži u ruke. Što se mene tiče, zamislila sam se, kako su ništetne zemaljske stvari i kako je nedostatna svaka veličina ovoga svijeta, da usreći lijepu dušu, koja osjeća, koliko je nad svim, što prolazi. Ništa od ovoga ne može je zasititi. Kamogod se okrene, sve je zove k njezinu Bogu: samo ovdje može ona otpočinuti i završiti i svoje poslove i svoje borbe. Jest, Bože moj, po Tvojoj milosti svakim danom sve to više osjećam želju, da budem jedino Tvoja, Tebi da žrtvujem sve, u Tebi da opet nađem sve. Ništa drugo, o moj Bože, nije mene dostojno. Ovoj se misli prepuštam bez straha, da sam pogrešila. Moja je duša izljev Tvoje i ne može naći mira i sreće, dok se ne sjedini sa svojim početkom i svojom posljednjom svrhom. Učini, Gospodine, da bez prestanka težim za tim i da me od toga ništa ne udalji.

Jutros sam pogrešila proti ljubavi. Osorno sam odgovorila jednoj siroti djevojci, koja me je zamolila za neku uslugu. Bilo mi je odmah žao i nastojala sam ispraviti svoju pogrešku. Jučer sam bila nešto ohola. Oprosti mi, moj Bože! Morala bih stotinu puta na dan ponoviti ovu molitvu.

24. ožujka 1804.

Upravo sam opazila, da imam nekoliko sijedih vlasi. Pomišljam na vječnost. Vrijeme prolazi: što sam učinila od svoje mladosti? Otsada mora svaki od mojih dana vrijediti za dva: jedan za moje spasenje, a drugi za sreću onih, koji me okružuju.

17. lipnja 1804.

Bila sam mirna i srećna. Prije tri dana pisala mi je sestra o povoljnom stanju naše majke, no jučer je pisala mome mužu, da je s majkom vrlo zlo.

Da se Bog smiluje mojoj izvanrednoj majci! Kakova utjeha po nju sada, što je u životu činila toliko dobra, premda je često vrlo stradala. Sigurno je, da ju je više shrvala tuga nego godine.

Moja je baka doživjela devedeset drugu, pak sam mislila, da će majka isto toliko. U svome je testamentu, koji nije mogla potpisati, ostavila sve mojoj sestri. Nikada mi ne bi bila mirna savjest, kad se ne bi ispunila ta njezina volja. Hvala Bogu, moj muž misli isto tako. U interesu moje sestre odrekao se svију prava na ostavštinu moje majke. Sestra će prodati Rieux, gdje smo u djetinjstvu bile tako srećne.

14. rujna 1804.

Došla sam u Belley, da povedem Alfonza za praznike kući. Kad je došao na dvorište, bio je ganut kao i ja: problijedio je te sam se pobojala, da će se onesvijestiti. Kako li smo se zagrlili!

Sutra igra ulogu nekoga govornika u svečanosti, koju su isusovci priredili za konac školske godine. Tako sam uzbuđena kao da ja moram nastupiti.

5. veljače 1805.

Danas sam bila kod oblačenja redovnica u Maçonskoj bolnici. Bila je propovijed. Reklo im se, da su prigrlile život mrtvenja i pokore; na glavu im je stavljena trnova kruna. Vrlo sam se divila njihovoj odanosti, no ujedno sam razmišljala, da nije daleko od te savršenosti ni majka, koja savjesno vrši svoje dužnosti. Kod udaje se ne misli dosta na to, da djevojka polaže zavjet siromaštva, kad svoj udes stavlja u ruke svoga muža i kad može raspolagati samo s onim, što joj on dade, polaže zavjet poslušnosti svome mužu i zavjet čistoće, koji joj zabranjuje, da se nastoji svidjeti ikojem drugom čovjeku. I u braku mora vršiti djelo ljubavi prema mužu, djeci i služinčadi, obvezuje se, da će ih njegovati u bolestima, poučavati i svjetovati ih, koliko najviše može. Nemam dakle razloga, da zavidam bolničarkama. Nastojat ću, da vjerno ispunjam svoje dužnosti, koje su pače možda teže od njihovih, jer sve naokolo nastoji, da nas od njih odvrati. To mi je razmišljanje prijalo. Obnovila sam pred Bogom svoje zavjete i molila Ga, da mi udijeli milost, da ih vršim najvjernije.

Lyon 26. travnja 1805.

Došla sam sa svojom sestrom ovamo, da vidim sv. Oca Papu. Vidjela sam ga s vrtne terase, koja je vrlo blizu nadbiskupove kuće, gdje on stanuje. Jučer sam prisustvovala papinskoj sv. Misi u crkvi sv. Ivana. Vrlo dobro sam vidjela sve ceremonije, no namučila sam se, dok sam došla do prijestolja, da mu poljubim prsten. Ipak sam imala i tu sreću. Taj starac ima doista svetačku fizionomiju, kao i neki od njegovih rimskih prelata, osobito njegov ispovjednik.

12. svibnja 1805.

Naše prilike kreću na bolje. Moj muž je kupio veliku kuću, u koju ćemo se ovoga ljeta useliti.

Svakoga mjeseca dobijem od svoga muža 600 franaka i živežne namirnice s naših dvaju posjeda. Time izdržavam kućanstvo i plaćam Alfonzu za institut. Uvijek se divim Providnosti, koja se tako brine za nas. No isto sam tako uvijek spremna, da vratim Bogu sve što mi je dao kada i kako On to hoće.

Unatoč mnogim kušnjama koje mi Gospodin šalje, srećnija sam i mirnija, nego to zaslužujem. Sve je moje pouzdanje u Djelitelju Najvišemu. A najveće je moje blago ovo slatko predanje volji Božjoj.

20. kolovoza 1805.

Jučer sam se smjestila u ovoj lijepoj sobi. To je po svoj prilici posljednja moja selidba na ovoj zemlji. (Doista je umrla u toj sobi.) Jučer je stigao Alfonz. Imat ću dosta muke s tim djetetom, nije lako njime upravljati. Međutim srećna sam i ponosna, kad sam okružena s ovo šestero lijepe djece. Molim Boga, da mi dade svijetla i potrebne snage, da ispunim svoju materinsku zadaću.

(Nastavak slijedi.)

Elizabeta Leseur.

(Nastavak.)

Koliko puta samo jedna riječ i jedna kretnja koju nitko ne zapaža, ne otkrije tajnu bol? Kad bi ljudi mogli to zapaziti, kako zapažaju mnogo toga, što nema vrijednosti, naišli bi na mnoga otkrića i prištedili bi mnogo onakih nezgodnih riječi, koje su me često pogodile, a da krivac nije pomišljao, da čini zlo, kad pritište na ranu. Stoga uvijek, kad opazim kod nekoga znak prikrivene patnje, pristupim bliže biću i osjećam, da je nastala neka veza između njega i mene. Često mi je bilo teško, što ni oni, prema kojima sam se osjećala tako blizu radi svoje velike ljubavi, nijesu shvaćali što ja nosim u duši...«

Nije teško uvidjeti, koliko je dobra učinila Elizabeta na taj način. U »Pensées de chaque jour« (Misli za svaki dan) kaže, da treba potražiti stidljive patnike, naći ih i udijeliti im milostinju našeg srca, vremena i nježnog poštovanja. Bila je čvrsto uvjerena da je svaki pojedinac dužan pružiti pomoć nesretnome, bio on siromašan ili bogat, a onaj, koji zauzima viši društveni položaj, treba da tu dužnost shvati kao najglavniju.

Ističe to u »Les Conseies« (Savjeti«), što je sastavila za prijateljicu, koja nije ništa vjerovala. Evo što joj kaže: »Prema onima koje nazivamo nježnim imenom »bližnji« Vi, jer vam je život sklon, imadete dužnosti i odgovornosti. Odgovorni ste za njihovu imovinu, izobrazbu i moral. Vi ste naobraženi, Vaše srce i duh mogu da obuhvate toliko toga, Vi u naše doba razdora imadete prednost, da mrzite samo na mržnju, dakle možete da načinite mnogo dobra, ako znadete dobro gledati. Imade jedan pogled srca, više ili manje jak, koji nam otkriva patnje i potrebe, kraj kojih će toliki proći i nikad ih neće opaziti. Životno iskustvo me je uvjerilo, da ne proživimo nijedan dan, a da nijesmo naišli na kakovu duševnu ili tjelesnu nevolju, žalost ili siromaštvo, a sigurno ih još mnogo zanemarimo.«

Ona je neprestano gledala pogledom srca. To je bila jedna velika potreba, koja ju je silila, da zaviri u duše. Jedno pismo našemu prijatelju Duvent-u od 10. rujna 1901. to lijepo kaže: »...Ne čudim se onomu, što mi kažete o rezultatu Vašeg razmišljanja. I ja sam ovih zadnjih mjeseci mnogo vidjela i razmišljala, te sam došla do zaključaka sličnih Vašima. Razilazimo se u jednoj točki, a to ću Vam odmah reći.

Imade mnogo zla i ružna na svijetu. Beskrajna zabluda socijalista i drugih reformatora umišlja si, da će se čovječanstvo preporoditi i ući u novu eru beskonačne sreće, silom ili po njihovim teorijama. Te lijepe iluzije traju neko vrijeme, zatim dolazi čas razočaranja i klonulosti, čovjek postaje pesimist i odriče se svake težnje. Sve je to zato, jer je početak bio loš. To vrijedi samo za one, koji

su iskreni, jer drugi su kako i sami velite, izrabljivači. Pa i među onima koji su iskreni ima mnogo oholosti i želja da budu vođe naroda, potječe iz nje.

Ja polazim, moj dragi prijatelju, s jednog drugog stanovišta. Uvjerena sam, da zlo i patnje neće opustošiti posvema našu zemlju, ali znam i to da je dužnost svakoga od nas, da umanjujemo to zlo, koliko možemo, u našoj okolini, ponizno, jednostavno, žrtvom, ljubavlju, darom čitavoga našeg bića u onom, što je naša dužnost. Da ispunimo tu zadaću, moramo u prvom redu postati i mi sami bolji; poslije ćemo davati ono, što je već u nama, možda i bez našega znanja, a Gospodin će sve ostalo sam učiniti. Naša nastojanja, žrtve i najneznatnija djela nisu izgubljena, o tome sam duboko uvjerena, sve to imade dalek i jak odjek. Zašto da onda klonemo? Mi smo siromašni nadničari, sijemo, a Bog će učiniti da nikne sjeme.

Sada me razumijete, kad sam Vam izjavila svoj »credo«, da ne mogu očajati radi čovječanstva. Svako ljudsko biće ima dušu a rijetki je slučaj, da u toj duši ne ostane bar jedna iskrica dobrote. Kako je nešto lijepo i uzvišeno ako nađemo tu iskricu i razbuktimo u njoj ljepotu i ljubav.

Dragi prijatelju, kad prolazite neplodnim krajem, u kojem je sve oporo i suho, gdje nema ništa, što bi razveselilo oko običnog prolaznika, vaše umjetničko oko i tamo nađe svijetlih mjesta i skladnih boja. Nastojmo, da to primijenimo na ovaj katkada monotoni i ružan kraj života. Budimo umjetnici u čovječanstvu. Vjerujte mi da i u njem ima mjestanca obasjanih suncem...«

Elizabeta je u svakome biću tražila dušu ispravnim i zdravim optimizmom i zato je toliko ljubila duše. Kad bi nezgoda zadesila jednu od njih, kao smrt, bolest, ona je zadrhtala s tom dušom i nastojala je, da joj pruži svu olakšicu što je mogla sjedinivši se posvema s njezinom boli. Dat ću jedan primjer, jedini, kojega se sjećam, jer kad bih htio druge sakupiti, sačinjavali bi čitav svezak. Roditelji jedne prijateljice, koju je osobito voljela i cijenila, izgubili su naglo u nekoj financijskoj nesreći sav svoj veliki imutak. Vijest o toj nepredviđenoj nesreći ožalostila je Elizabetu i ona je htjela da dokaže svojoj prijateljici duboku ljubav u času, kad bi se toliki od nje udaljili. Učinila je to ovim riječima:

2. veljače 1912.

Moja predraga prijateljice!

Možete li si zamisliti kakav bolni udarac sam osjetila jučer, kad sam saznala za Vašu nesreću. Neću govoriti o Vama. Moje srce poletilo je do Vašeg i trpi za nj, a znadem, da će nezgoda Vaših biti kušnja za Vas, razumijem, jer mi trpimo ili od onih koje ljubimo ili za njih. Nemoguće mi je, da Vam izrazim svoju iskrenu sućut, ali mi se čini, da ćete je Vi pogoditi i da će Gospodin dati Vašoj duši malo od svega onoga, što moja duša sadržaje za Vas. Moje molitve su već kazale Gospodinu sve, što Vam želim: odanost u Volju Božju, vedru jakost i vrhunaravno svijetlo. I dalje ću moliti za Vas

i za Vama drage ožalošćene osobe, jer njihov križ otešćava Vaš. Kako Vas žalim! Ovaj čas osjećam toliku silu svoje ljubavi prema Vama. Zar ne, da i vi hoćete da dijelim Vašu nesreću, kao prava sestra Vaše duše, kao prijateljica koja je trpjela i kojoj je Gospodin u svojoj dobroti pokazao divnu i tajinstvenu cijenu boli.

Koliko ćete milosti dobiti u ovim teškim časovima i koliko dobra ćete učiniti vašim primjerom i molitvama! Pridružujem se Vama i ja prikazujem Vaše tuge na sve Vaše nakane.

Gledat ću da Vas potražim. Ako je to nemoguće, hoćete li mi kazati, mogu li Vas vidjeti jedan dan, sutra, ili u utorak ili u srijedu? Toplo ću Vas zagrliti. Dotle, moja predraga prijateljice, šaljem Vam svoje najljepše misli i ponavljam Vam svoju ljubav istinitu i duboku.

Vaša prijateljica
E. Leseur.«

Takova je bila toplina i nježnost njezina apostolata u dijeljenju boli. Nije čudo, što su dolazile k njoj osobe svakoga položaja, one, koje su vjerovale, kao i one, koje su se udaljile od vjere. Elizabeta je izlijevala ljubav na druge, jer joj je srce bilo puno, a čvrstoća njezine viere bila je jaki oslon nestalnim dušama, koje su kod nje tražile utjehu.

VIII.

Kako smo vidjeli, Elizabeta je trpjela mnogo, tjelesno i duševno. Okusila je smrt, bolest, kušnje, duševnu osamljenost i u tome nam daje veliku nauku otkrivajući važnu zadaću, koju je bol imala u njenom životu. Uči nas, kako je žena našeg vremena živući našim životom, znala nastupiti prema boli i primiti je potpunim predanjem u Božju Volju. Da, iz nje je crpla glavni uvjet vrhunaravnog života i najmoćnije sredstvo za svoj apostolat.

Bol! — To je riječ i predmet, koji zabunjuje svijet, ovaj naš sadašnji svijet, koji misli samo na uživanje i veselje. On nastoji svim silama, da izbjegne svaku nepriliku, svaku teškoću i kušnju i ne pomišlja, da je to ludo izbjegavanje, jedno sredstvo da se sukobimo sa strašnom zbiljom iznenada, kad smo držali, da smo joj se uklonili. U tome času mi smo bez oružja, nespremni, da ublažimo neočekivani udarac. Ovakovo pogansko društvo, kao naše, ne može shvatiti bol. Ono se buni, kad se ona približava, ustaje proti Gospodinu, jer gleda u problemu nesreće jedan dokaz proti svome postojanju. Ništa mu ne može pomoći, da podnese bol i da ukloni očaj. Ipak je bol zakon koji vlada na zemlji, ona je neizbježiva i svako biće će prije ili kasnije osjetiti njezin zagrljaj.

Elizabeta je uvidjela, da jedino katolička vjera može da smiri i utješi nesretnoga putnika, jer nas ona uči, da se ništa ne zbiva slučajno, da nad svime bdije Božja Providnost, i da nas kušnja snalazi samo po Božjem dopuštenju. Gospodin Bog je beskrajna ljubav i mudrost, a kušnja je dokaz te mudrosti i ljubavi prema nama. Mi to ne razumijemo, jer bol potresa našu osjetljivost, ali razum prosvijetljen vjerom kazuje nam, da je usprkos svomu vanjskom obliku kušnja za nas dobra, jer joj je predmet ono, što jedino mora da za nas vrijedi, a to je naše vječno spasenje. Bol je posljedica istočnoga grijeha, kazna za oholost Adamovu, a Bog je pretvara u jedno sredstvo svoga milosrđa, da po njem zadovoljimo za naše grijehe ovdje na zemlji, da se očistimo od njih i da se približimo nebu. Primjer nam je Naš Gospodin, božanski uzor patnje, pa ćemo primati bol na vrhunaravni način, podnositi je u ljubavi i prikazati je Gospodinu, kako Elizabeta spominje u jednom pismu majci, napisanom nekoliko mjeseci iza smrti Julijine.

»...Ta agonija duha poznata svima, koji istinski ljube, treba da je jedan oblik ljudske patnje, jer ju je Naš Gospodin u Getsemanskom vrtu kušao. Ako je ta bol posve ljudska, treba da učinimo ono, što je radio naš Uzor, da uzmemo kalež i da ga prinesemo za druge te molimo od Gospodina Njegovu milost i utjehu, koja će rastjerati tmine i učinit nas čvršćima...«

Na taj način pruža nam katolička vjera nauku boli, koja nas bodri i drži u životu. Sva ostala razlaganja, kojima se izmučila ljudska filozofija, jesu isprazna i nemaju nikakova života, jer ona u oholosti neće da znadu za uvredu, što ju je čovjek nanio Gospodinu, i potrebu, da se čovjek prilagodi patnji, da se može približiti Bogu. Elizabeta hoće da to objasni jednoj osobi, s kojom dopisuje u »Lettres à des Incroyants«, to je 62. pismo, koje se može uzeti kao apologija kršćanskog odricanja.

I u drugim svojim djelima često spominje snagu boli, koja se prima odano u Volju Božju. U mjesecu kolovozu 1909. pisala je našem prijatelju Duvent-u. On je pošao u Italiju, a na putu se zaustavio u Marseille-u. Pohodio je tamo crkvu Notre-Dame de la Garde i zapalio je svijeću na nakanu Elizabetinu. Evo što mu ona kaže na to:

»...Vaš čin u Marseille-u vrlo me je ganuo, on je bio toliko prijateljski i zamišljen u vjernoj duši, koju Vi katkada ne shvaćate. Čini mi se, da je Vaša svijeća nosila gore čistu i savršenu molitvu; ako je nakana, što ste je povjerili za mene tom malom plamenu, uslišana, pa se nadam, da će ta molitva na Vas sići u tihom blagoslovu. Kažem Vam, hvala i ponavljam za Vas i one, koji su Vam dragi. Nijedan dan ne zaboravlja u molitvama Vaša stara prijateljica Bébeth i da Vas, koliko joj dopušta njezina slabost, sve nosi sa sobom gore, bliže Gospodinu. Tako je lijep osjećaj kad kod pomisli da ne možemo po ljudsku sudeći ništa učiniti za one, koje volimo, možemo mnogo našom molitvom, patnjom. Ne podnosim je uvijek onako, kako Vaša ljubav to razmišlja, ali ona je ipak učinila kod nekih osoba ono, što sama moja ljubav ne bi nikada mogla izvesti. I toga radi, moj dragi prijatelju, ni za čim ne žalim, i ako bi ustrebalo dodavati patnja, ja bih se veselo žrtvovala, i bila bih sretna, da »sijem u suzama«, samo da drugi »žanju u radosti.«

Budimo apostoli dobre štampe.

Velika je moć riječi i govora. Ljubezna riječ rađa veseljem i smiješkom na licu zabrinuta čovjeka, a osorna i nemila ojadi srce. Dobra riječ je melem na bolno ljudsko srce, osorna pogibeljni otrov. Dobra riječ stvara prijateljstvo među ljudima, osorna, gruba neprijateljstva. Tako je svuda u obitelji, mjestu, općini i državi.

Što je u prirodi sunce, kiša, studen i vjetar, to je čovjeku izgovorena riječ. A otkuda riječi ta moć? Otuda, što je u riječi naša duša, naš duh.

Koliku moć ima na čovjeka izgovorena riječ, toliku, pače često i mnogo veću ima i napisana ili naštampana. Izgovorena riječ može se i prečuti, brzo izgovorena brzo se i zaboravi. Riječ napisanu možeš ponovno čitati i radi svoje trajnosti i većega opsega svojih slušatelja, od većih je bilo dobrih bilo zlih posljedica. Otuda se vidi zašto se toliko naglasuje važnost štampe. Štampa je onaj skroviti put, koji vodi k ljudima, koji duševnost jednoga čovjeka približava drugome čovjeku, kad uzmemo čitati koju knjigu, novine ili časopis, odmah se uz nas postavi drugi čovjek istina nevidljiv, te nam počne govoriti iz knjige ili lista o stvarima i događajima, koji nas oduševljavaju, ili nam šapće na uho, da nas za što privabi, da nas prestraši ili uzdrma našu volju. Slika nam ljupkosti života, zavodljivost svijeta ili nam daje u ruke moralno oružje, kojim ćemo se boriti protiv nasrtaja na dobra duše naše. Tako dolaze k nama u našu skromnu sobicu po štampi često ljudi, kojima da dođu k nama u sobu osobno, ne bismo dopustili da prestupe preko praga.

Ima na svijetu jedan veoma silni i moćni tiran. Ime mu je zla štampa. Taj je tiran razvrgnuo već milijune obitelji, srušio toliko država, a pogubio više neumrlih duša, nego ikoji drugi zavođači i neprijatelji vjere. Taj je tiran iščupao iz srdaca ljudi više vjere, nego li krvavi progoni cara Nerona i Dioklecijana, nego li okrutništvo meksikanskih vlastodržaca. Taj je tiran to pogibeljniji, što je tako privlačiv, te ga mnogi već i ne drže za neprijatelja. Kad bi danas živjeli stari sveti pustinjaci, ostavili bi svoje pustinje i pohitili na ulice i ceste po gradovima i selima vičući: »Zatrite, uništite toga tirana, koji tako divlja po Evropi.«

Već je vrijeme, da istrijebimo iz naše kuće, iz našega mjesta, iz naše domovine sve knjige, časopise i novine, koje napadaju vjerske istine, crkveno bogoslužje, crkvene propise, i crkvenu vlast, naše biskupe i svećenike naše. Izginuti mora od nas ona zločinska štampa, koja pod vidom tobožnje kulture i slobode potkapa ono, što nam je najsvetije i najdraže — našu svetu vjeru.

Slaba je to majka, koja ne odvraća svoje djece od onoga, što im najviše škodi. Svaka država zabranjuje knjige i listove, koji potkapaju red i mir u državi. Crkva je Božja ustanova na zemlji. Ona ne bi ispunila svoju dužnost, kad ne bi ustala proti zloj štampi,

Marta, Marta, brineš se i trsiš za veoma mnogo; a samo je jedno potrebno!

koja ruši njezin nauk i muti mir i red u dušama Božjih državljana. Zato slušajmo Crkvu, koja nam upravo u toj stvari dovikuje, da treba više slušati Boga nego ljude, zato budimo apostoli dobre štampe. Omladino! U tvojim žilama teče zdrava vruća krv, ti ćutiš u sebi poslanstvo Božje. Ne prekrsti ruku, već stupi u prve redove za akciju katoličke štampe. Svijetlo ne može imati veze s tamom, pravda ne može biti sestra krivice, pravovjerni katolik ne može se združiti s bezvjercem. Treba nam dobrih knjiga, časopisa i novina, jer se po njima širi kraljevstvo Božje na zemlji. Iz dobrih novina, knjiga i časopisa saznajemo istinu, u njima učimo, kako nam treba živjeti da ugodimo Bogu. Tko naručuje zlu štampu, svojim novcem potpomaže boj proti svetoj Crkvi i svetoj vjeri.

Sveti Otac Papa Pijo XI. poklonio je jednom francuskomu uredniku katoličkoga časopisa, kad je taj bio kod njega, zlatno pero i rekao mu: »Vaše je pero za me veća pomoć, negoli stotinu tisuća ljudi.« Te riječi Svetoga Oca jasno svjedoče, kako je važna katolička štampa. Katoličke kuće neka drže katoličke časopise i novine, neka naručuju katoličke knjige. Hvala Bogu, i mi katolici Hrvati imamo ih priličan broj, a bit će ih i više, ako ih budu katolici više kupovali i širili. Među njima je i ovaj Glasnik sv. Josipa, koji te, dragi čitatelju, lijepo moli, da mu pribaviš što više pretplatnika i što više čitatelja. Ako ti Glasniku sv. Josipa otvoriš vrata u mnogo kuća, otvorit će i tebi sv. Josip iza smrti rajska vrata i dovest će te u lijepo i sveto društvo Isusa i Marije.

Nastojmo da nabavimo novih pretplatnika za katoličke časopise, a također i članove za društvo sv. Jeronima. Ne mirujmo, dok ne postignemo uspjeha. Po nedjeljama i svetkovinama obiđimo svoje prijatelje, rođake i znance, pa ako vidimo, da drže i čitaju

zlo štivo, ne mirujmo, dok ih ne nagovorimo, da ga otkažu. Ponudimo im katoličko štivo, katoličke novine, katoličke knjige. Samo ustrajno, odlučno i apostolski čupajmo kukolj zle štampe, koji je nažalost već dosta posijan po hrvatskoj njivi. Naše geslo u ovome životu neka bude: »Budimo apostoli dobre štampe«.

Velika pokornica.

Roman, napisala **Ana Krane.**

(Nastavak.)

Fabij se prezirno smiješio, dok je spremao pločicu. »Umiri se, ja nijesam Prokul«, odgovori hladno i nastavi:

»Sad je skrajnje vrijeme da otputuješ, ako želiš o podne biti u Tiberijadi. Budi jak! Treba da radiš te spasiš glavu, jer o njoj se radi, to ti znaš tako dobro, kao i ja.«

Fabij se spremi za odlazak, a Prokul se podiže i pođe za njim. U prvi čas zatetura od duševne uzrujanosti i od muke, ali se junački svlada. Htio je da pokaže svome mučitelju, da zna muževno podnijeti nesreću. Uzdignute glave koracao je svojom kućom, a nije znao, kako će je još dugo zvati svojim vlasništvom. Nije ni glave okrenuo prema onoj strani, gdje su bile Magdalenine odaje.

Kad je Marduk oprezno se šuljajući približio gospodi, reče mu Prokul hladno: »Ja moram da za neko vrijeme otputujem... u važnom poslu, po svoj prilici sve do Rima. Imenujem te zasada upraviteljem svojih imanja, kojima pripada i ova vila. Brini se za sve, ja ću od tebe tražiti račun, kad se vratim. Što se tiče gospodarice, ona je od danas pod zaštitom veoma plemenitog Fabija, koji će se za nju brinuti. Ravnaj se po njegovim odredbama.«

»Na službu, gospodaru, ja ću nastojati, da budem vrijedan iskazanog mi povjerenja.« Lukavi je Sirac brzo progledao čitav položaj i mnogo se dublje poklonio pred Fabijem, nego pred svojim gospodarom. »Spreman sam na službu zaštitnika naše gospodarice.«

Fabij mu utisnu zlatni novac u ruku. »Dođi k meni kasnije. Stanujem u kući Efraima, trgovca s vinom«, reče, a Marduk se još dublje nakloni.

Prokul nije u to vrijeme ni okom trenuo, kao da ga se sve to ne tiče. Dapače se sumorno i hladno osmjehnu, kad je opazio, kako svaki čas iza kojega stupa ili zastora izviri po koja glava njegovih robova. Ta je fukara još jučer pred njim puzala, a danas je spremna, da ga kamenuje!

Velika gorčina ispuni mu srce, a kad je stupio na prag svoje kuće, koji je sinoć tako sigurno i veselo prekoračio, svega ga obuzme svijest o njegovu poniženju, te mu ponestane daha. Zastane upravo na mjestu, gdje je na pločniku od šarenoga mozaika bio sastavljen pozdrav »Zdravo«. Svoje suhe i podbuhle oči upravi Fabiju i reče mu osorno:

»Dočekat ćeš odmazdu!«

»Čini ti se«, zapita hladnokrvno protivnik.

»Ne čini mi se, nego znam! Nećeš dočekati radosti od svoje pobjede, koju si izvojštio lukavošću i nasiljem. Čuvaj se, Fabije! Stići će te kazna, kad se budeš najmanje nadao!«

Fabij samo slegne ramenima i nasmije se s visoka. Nije mu se činilo vjerojatnim, da neće uspjeti u svome pothvatu.

Prokul pođe bez ijedne daljnje riječi svojim putem ususret svome udesu.

III.

U sve to vrijeme spavala je Magdalena u svojoj teškim sagovima brižno zastrtoj odaji izmučena grčevitim plačem kojemu se nije mogla othrvati radi teške duševne i tjelesne napetosti. Mučili su je čudni sni. Sanjala je, da je bila pozvana na kraljevsku svadbu. Uresila se i odjenula kako je najbolje znala i pohitala na gozbu. No čim je stupila u dvoranu, opazila je, da se njezino odijelo pretvorilo u krpe i prnje, a ona da je gubava. Svi se gosti sa zgražanjem odvrate od nje. Sluge je istjeraju među pse i prosjake, kamo je i spadala, jer je bila nečista i jer nije imala ruha svadbenoga. Sjedila je plačući ponižena u prahu i čeznula za mrvicama, što su sa gozbe bacane psima, jer ju je mučio neiskazan glad. Psi su je ugrizali i nijesu je pustili, da bilo što dohvati. Prosjaci su joj se rugali i sa posmijehom su pokazivali na njezine čirove i rane.

Nato u dvorani zaori glazba, znak, da je kralj došao na gozbu. Poklici radosti pozdrave kraljevskoga zaručnika. No on se ogledao naokolo po dvorani i rekao: »Netko nije na gozbi.« Tad pogleda prema njoj, a ona ga prepozna i bude joj posve jasno, tko je taj kralj. On joj reče: »Dođi na svadbu!« Ona pogleda po sebi i zaplače: »Gospodine, ja sam nečista i nemam ruha svadbenoga.«

»Dođi ipak, dat ću ti ruho svadbeno i postat ćeš čista«, reče kralj. U taj čas zasine svijetlo, ona se probudi i smeteno pogleda oko sebe.

U odaji bijaše mirno i tamno... Odakle ono svijetlo?...

Ona sjedne, ukloni rukom kosu sa znojna čela i pozva Samaritanu, koja je već dugo stajala iza zastora i slušala, da li se gospodarica miče. Djevojka brzo skokne u sobu, nježno poljubi ruke, koje joj je Magdalena ususret pružila.

»Jesi li dobro spavala, sunašce, jesi li se lijepo odmorila?«

»Kakvo je svijetlo obasjalo moju sobu?« zapita Magdalena.

»Nikakvo, gospodarice, moguće je prodro trag sunčanih zraka kroz kakvu pukotinu na zastoru.«

»Sunčane zrake? Zar je već jutro?«

»Jest, davno već je prošla četvrta jutarnja straža. Već je bijeli dan.«

Kod tih riječi otvori Samaritana poklopce prozora od mirisne cedrovine. Jasno danje svijetlo prodre u taman prostor. Magdalena opazi na sebi crnu haljinu.

»Odakle mi ta neobična nošnja?« — Teškom se mukom dosjeti prošlih događaja.

Samaritana sklopi ruke: »Oprosti, gospodarice, što smo te tako spremili na počinak. Nijesmo se usudili da te skidamo, da se ne uznemiriš.«

»Ah — zbilja...«

Svi događaji prošle noći uskrsnu naglo u Magdaleninoj zaprepaštenoj duši. Ona rastrga haljinu na komade i baci je od sebe kao nešto nečisto i oskvrnjeno. Zagrne se zatim u bijelu tuniku, što je ležala kraj kreveta.

»Brzo, Samaritano, pripravi mi kupelj, da se operem od svega zla«.

Djevojka pripravno izađe. Sad istom Magdalena dođe k sebi i razabere, gdje je i što je s njom. Stalo joj se u srcu gaditi nad samom sobom. Šta je bila?... a šta je od nje postalo? Neodoljivom snagom redaju se pred njezinom dušom slike njezina postepenog padanja, ona skoči i počne od muke plakati: »O da mogu sve zaboraviti, o da mi je samo jedan gutljaj iz rijeke Lete, o kojoj pričaju Grci i Rimljani!« Ali ne, usijani žalac uspomena sve se dublje zabada u njezin mozak i ona mora misliti, boriti se i trpjeti kao utopljenik, koji se bori s valovima.

Nato joj padne na pamet, što je sanjala. To nije obični san bez značenja, to je poruka! Izmučena žena odahnu. I ako je nije više obasjavalo zagonetno svijetlo, ona ga je ipak osjećala u duši, a srce joj se napunilo nadom, da će joj T a j a n s t v e n i, koga je vidjela, pomoći i da će je spasiti.

»Ja moram brzo k njemu«, da ga zamolim, da mi dade ruho svadbeno,« šaptala je sama sa sobom.

Međutim se vratila Samaritana i stala zbunjena i prestrašena.

»Kupelj je pripravljena, gospodarice«, započe ona,... »ali ti moram kazati..., da se u kući događaju neobične stvari. Marduka nema, svi robovi stoje sakupljeni u atriju i međusobno raspravljaju tako živo, da se ništa ne razabire od vike. Govori se, da je poslanik u svu zoru otputovao u Rim... da je dobio hitan poziv od cezara.«

Magdalena se začudi nad tim vijestima... Legat je otputovao u Rim! I ne treba ga dugo vidjeti...« Nimalo je nije briga da sazna, zašto je otputovao, glavno, da je otišao.

Ona ustane i pođe prema kupaonici. Samaritana je pogleda, kao da bi joj još nešto htjela reći, ali kako na Magdaleni nije opazila, da ona to želi, odmah je shvatila, da su gospodaričine misli drugim stvarima zaokupljene i zato izvrši šuteći svoju služinsku dužnost.

Poslije kupanja zatraži Magdalena zajutrak, pojede komadić kruha i popije čašu mlijeka, a onda se spusti u stolac za češljanje, gdje joj ropkinja započe rediti i češljati mirisnu kosu. Magdalena je pritom mehanički držala u ruci srebrno zrcalo, kao da promatra češljanje. Njezine su misli letjele u prošlost, a najedanput pogleda jače u zrcalo.

Gledala je u njemu svoj lik, i malo po malo nestao je s njena lica sadanji izražaj zrele žene, njezino je lice dobilo okrugle mekane forme, njezine su oči postale djetinje, njezine su usne cvale nevinošću — iz zrcala gledala je u nju mala Mirjam, koja je u Betaniji sjedila uz ljiljane u vrtu i sanjala zlatne sne, ali je ono malo srce čeznulo za širokim svijetom, čeznulo, da se oslobodi sestre Marte, koja je iza majčine smrti upravljala kućom i bila veoma stroga. Često je Mirjam plakala u lozom obrasloj sjenici, kad joj Marta nije dopuštala, da se poput drugih djevojaka obuče i uresi, i kad je morala da radi bez odmora kao služavka... U jedan takav čas bio se k njoj u sjenicu došuljao legat i zadivio je svojim srebrnim oklopom i purpurnim konjskim repom na blistavoj kacigi. Njegove su oči gorjele... on joj je govorio o ljubavi, o slobodi, o sreći, o svim ljepotama i krasotama svijeta. Još iste noći pobjegla je s njim i očekivala zemaljski raj,... a šta je sada njezin život!?...

»Jesi li zadovoljna, gospodarice?« upita Samaritana odmičući se, da uzmogne bolje pregledati djelo svojih ruku.

Magdalena se trzne povraćena zbilji života — iz zrcala je nestalo male Mirjam. — Mjesto nje gledala je sada iz zrcala savršeno počešljana dama, a oko njezinih drhtavih usana gorko iskustvo urezalo svoje brazde, a iz očiju joj se čitalo gorko razočaranje. Umorna odloži zrcalo. »Dobro je«, reče prijazno djevojci, a sama pođe prema prozoru, nasloni se na nj i zagleda se u daljinu. Mirisni jutarnji zrak dobro joj je prijao. Pogled s prozora bio je lijep i dalek. Samotna sanjarka razgleda najprije svoje vrtove, po kojima su se šepirili njezini paunovi. Zatim pomiluje očima plavu svjetlucavu površinu jezera, a napose joj zapne oko o bijele putove i staze, kojima je bio ispresijecan čitav kraj. Bilo ih je svakakvih. Jedni su bili široki i razrovani od kolnoga prometa, drugi uski i malo prometni te zarasli korovom; jedni se provlačili poput prašne zmije pustim mjestima nezaštićeni od sunčane žege, a drugi se opet neprestano savijali tražeći sjenovita mjesta i prolazeći uz bistra vrela.

Magdalena je danas sav taj kraj promatrala osobitim osjećajem. Ti su joj se putovi činili kao slike raznih ljudskih života i ona je među njima tražila svoj put. I našla ga je! Taj je put izlazio iz jedne uske pećine, neko je vrijeme prolazio između cvjetnih vrtova, a zatim je prelazio u osamljen put, s kojega je jezerska voda odnijela plodnu zemlju, a ostavila na njemu pjenu i korov, a ljudi su onamo bacali smeće...

»Takva sam sada! Vrijedna da me odbaci svatko!« uzdisala je Magdalena gorko. »Nekada sam mislila, da sam u ružinim baščama!«

»Nema za me radosti
Vječna je moja bol!«

ponavljala je tužnu pjesmu. (Nastavit će se.)

Borbom do pobjede.

Zlatno večernje sunašce prodrlo je i u malu sobicu, pomilovalo mekane uvojke gđice Nade Rupešić. No kako još nije bilo vrijeme da se zakloni iza brda »Samac« ostalo je i dalje u sobici. Bilo je i ono radoznalo pa željno da sazna, u što li se gospođica Nada tako zamislila.

Djevojka je imala u ruci pismo. Lijepo — elegantno pismo — potezi su odavali čvrstu mušku ruku.

I dok je ona motrila ta crna pismena, srce joj je burno udaralo, oči sjale, lica gorjela, a duša bila strašni boj.

Nada je bila otmjeno siroče.

Fino uzgojena, naobražena — no bez roditelja i imovine.

Tetka Marijana uzela je siroticu k sebi. No i tetka je živjela od male mirovine, koja je jedva hranila nju, pa se Nada morala brinuti sama za sebe.

Ona je to rado činila. Bila je zahvalna Bogu i roditeljima, što su joj dali dobar uzgoj u jednome od naših katoličkih zavoda. Nada je sa sjajnim uspjehom svršila ispit iz glazbe. Neodoljivim čarom svirala je gusle i glasovir. Nije ni čudo, da je darovita učiteljica imala priličan broj učenica iz najboljih obitelji..

Poučavala je i ljepušnu kćerku bogatoga tvorničara F. Satovima je često prisustvovala i gospođa F., koja je Nadu vrlo zavoljela radi njena čedna, a ipak otmjena vladanja. Mnogo puta pozvala ju je i na kućnu zabavu. Ona se rado odazivala, a kad bi gosti zaželjeli, kratila im vrijeme svojim guslama.

Na tim zabavama upoznala se i s bratom gospođe F., mladim, poduzetnim industrijalcem. Njih je dvoje vrlo rado zajedno čavrljalo, sviralo, raspravljalo i igralo. Nada je sama jednom priznala, da su joj to bili najugodniji časovi. A sad? Eto kad se vratila kući, pružila joj tetka pismo, što ga baš drži u ruci.

Bogati industrijalac zamolio je njenu ruku.

»Velika je to sreća, Nado«, rekla je tetka, »jer će rijetko kada bogataš uzeti sirotu djevojku, samo...«

Što ne doreče tetka, dovrši Nada, »samo kad on ne bi bio druge vjere.«

To je bila pećina, o koju se možda imala razbiti Nadina sreća.

Ona je bila uzgojena u religioznom duhu. Zna ona vrlo dobro, da sv. Crkva teško i nerado dopušta mješovite brakove, i to samo uz stalne uvjete. A već je i sama toliko puta čula, da nema prave sreće, ako je muž jedne a žena druge vjere. Što više imala je prilike, da to i sama vidi davajući po kućama satove.

Pa ipak. Borba je bila teža no što mislite. Pred njenim očima pomolila se s jedne strane vrlo zamamna slika, koja ju je dozivala. Sa svojom naobrazbom bit će ona gospodarica ugledne kuće, zvijezda, koja će sjati i kojoj će se diviti, imat će auto, radio, prekrasan glasovir, skupocjene knjige, sjajna remek-djela, mnogo služinčadi, kretat će se u otmjenu društvu, odmarati u modernim svjetskim kupalištima.

Odbije li, eto druge slike: kiša, vjetar, snijeg. Ona se tura među svjetinom. Promrzla od studeni i vlage... Žuri se prašnom cestom... Znoj joj curi s čela... Trebalo bi, da se odmori malo... Ali da! Ona je samo siromašna učiteljica glazbe. Od bogatih uvijek zapostavljena... trpljena... Dubok uzdah vinuo joj se iz grudi. »Majko, oče, pomozite! Što da radim?« On će biti tolerantan, on neće dirati u moju vjeru, kako sam piše, javio se zavodljiv glas. »Gospodine, pomozi! Daj, da pravo odaberem,« zavapi tjeskobno, a niz lice polete joj krupne suze...

Iz svoga pisaćeg stola izvadi malenu ukusnu kutijicu. Otvori je i drščućom rukom uzme iz nje dragocjen križić.

On joj je bio dvostruko draga uspomena, jer joj ga je darovala majka prigodom prve sv. Pričesti. Zato ga je čuvala kao zjenicu oka i vadila samo u teškim časovima. I opet biser-suze orose lijepo lice, ali bile su to sada suze ganuća. Sjetila se prve sv. Pričesti i toplih majčinih opomena u zadnjim danima njena života.

»Dijete, dođe li kada čas kušnje, digni svoj pogled k raspetomu Spasitelju i njegovoj žalosnoj Majci. Budi uvjerena, neće te ostaviti. Vjeruj majci, koja je toliko puta osjetila Božju pomoć i zaštitu. Moli, dijete, moli u kušnji, i duša tvoja neće stradati.«

Nada se strese. Zar je to čas kušnje? Sigurno.

Djeca će biti katolička...

O koliki su to obećali, a poslije?...

Majka mora da popusti. Radi mira.

A ipak ona nema mira. Srce joj krvari... Zar je to sreća, kojoj se mnoga nadala?... Zar će ona za prolazno bogatstvo, za lažan sjaj prodati mir svoje duše? svoju vremenitu, a možda i vječnu sreću? Ne, ni za sve blago ovoga svijeta neće ona biti izdajica svoje vjere.

Ona pritisne križić na svoje srce, pa na usne i žarko ga poljubi. Sva joj je duša bila u tome poljupcu.

Kako je veselo skakutala između mame i tate, kad su nedjeljom zajedno išli k sv. Misi! Bilo je lijepo — lijepo!

A sad da ona ide jednim smjerom, a muž drugim?

Ne i sto puta ne!

Ona klekne pred svoj oltarić i vruća molba vine se k nebu. Molila je dugo i od srca.

Što je Nada taj sat povjerila božanskomu Srcu Spasiteljevu, nije nikad nitko saznao. Ali molitva joj je dala snage i jakosti.

Kad se sastala opet s tetkom, rekla joj je veselo i odlučno: »Ja ću odbiti mladoga N. N. Stajalo me velike borbe, ali dragi Spasitelj i presveta Djevica pomogli su mi do pobjede. Sigurno su i moji roditelji molili za mene.«

»Dobro si učinila«, reče joj tetka. »Bolje sada kratki boj i mala žalost, nego kasnije kroz cijeli život borba, a jad i žalost bez prestanka.«

Ali ne boj se! Nad tobom lebdi blagoslov Božji i tvoje majke. Znaj, dijete, da je i ona jednom prebrodila istu kušnju kao i ti danas. Nikad nije požalila.«

Sunašce je dosta saznalo. Bilo je vrijeme, da pođe na počinak. Malo pomalo spuštalo se sve niže iza brda. Posljednji njegov trak još je jednom pomilovao i poljubio nevino čelo vrijedne djevojke, a onda se i on izgubio iz sobe.

Dolom se stao šuljati večernji suton.

*

Tjedan dana mnogo se govorilo o čudnoj djevojci, koja je samo radi vjere odbila sjajnu partiju. »Da se to dogodilo prije pedeset godina, ne bi se čovjek čudio«, govorile su jadne i plitke duše, »ali danas... Nepojmljivo!«

O kako su ti bijednici zaboravili, da Božje i crkvene zapovijedi vežu danas kao i pred pedeset godina.

Doskora se i to zaboravilo. Nadu su i dalje voljeli i cijenili kao vrsnu učiteljicu.

Par godina iza toga udala se za jednoga profesora. Nije to bila sjajna partija kao prva, ali su oni imali zajednički biser sv. vjere, a ona je zalog trajne sreće i vjernosti.

Naši mili pokojni pretplatnici:

Benjamin Zeininger, Zagreb; Katica Logožar, Trnovec. — **Pokoj vječni daruj im Gospodine i svjetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru! Amen.**

Franjevački kolegij sv. Antuna s klasičnom gimnazijom u Varaždinu. Franjevačka klasična gimnazija u Varaždinu ima osam razreda, a samo četiri niža imadu pravo javnosti. U prvi razred ove gimnazije može da bude primljen učenik koji je svršio bar četiri razreda osnovne škole. Prema naređenju Min. prosvjete mora svaki učenik osnovne škole prije prelaza u gimnaziju polagati prijemni ispit. — Ko želi polagati prijemni ispit na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Varaždinu, treba da pošalje molbu s krsnim listom i sa školskim svjedočanstvom najkasnije do 18. juna. Ako bude primljen kao pitomac Kolegija, označit će mu se dan ispita. Oni koji kane praviti prijemni ispit na kojoj drugoj školi s pravom javnosti, a žele da budu primljeni u Franjevačku klasičnu gimnaziju odnosno u Kolegij u Varaždinu, neka pošalju svoju molbu najkasnije do 10. augusta. Njihove svjedodžbe moraju imati na poleđini potvrdu o položenom prijemnom ispitu.

Učenici moraju biti potpuno zdravi i djeca rimokat. roditelja. U nižim razredima plaća se za stan, hranu i školarinu 400 do 600 dinara mjesečno. Prednost imadu oni koji se kane posvetiti redovničko-svećeničkom zvanju.

Franjevačku klasičnu gimnaziju u Varaždinu polaze samo oni učenici, koji su pitomci internata. Eksternista u ovoj gimnaziji nema. — Interesentima šalje na zahtjev Uprava kolegija potrebite upute. (Neka se pošalje marka za odgovor.)

Rektorat Franjevačkog kolegija, Varaždin.

Savjeti brižnoj domaćici.

NJEGA DJETETA.

Njega dojenčadi.

Umjetno hranjenje dojenčeta. Kod umjetnoga hranjenja dojenčeta imajmo na pameti ove četiri stvari:

1. Količina hrane raste do trećeg mjeseca.
2. Količina hrane ne smije prekoračiti jednu litru.
3. Bez pravoga razloga ne smijemo mijenjati kakvoću hrane.
4. Dojenče ne smije dobiti više od šest obroka dnevno.

Kako valja postupati s kravljim mlijekom. Često nastaje pitanje, da li je dobro uzimati za dijete mlijeko samo od jedne krave, ili je bolje, ako se pomiješa mlijeko od više krava. Evo odgovora. Ako vlasnik krave pazi na sve zdravstvene propise i kod krava i drži ih pod stalnom kontrolom veterinara, dopušta se, da se dijete hrani mlijekom jedne krave. Inače je pametnije, da uzimamo pomiješano mlijeko. Drugo je važno pitanje čistoća staje. Imade gospodara, koji na čistoću staje vrlo savjesno paze. Takovih gospodara nažalost kod nas ima malo. Naš seljak hoće gnoja, a da dođe do gnoja, ne mari za čistoću staje. Staja bi morala biti čista, svijetla i zračna. Onda bi se mogli nadati dobrome mlijeku za djecu. Osoba, koja doji kravu, mora biti u čistom odijelu, opranih ruku do lakta i zaštićene glave. Posuda, u koju se doji, mora imati mali otvor, a nada sve mora biti čista. Čim se mlijeko pomuzi, odmah ga dobro i valjano procijedi, a onda napuni odmah kante, u kojima ćeš čuvati mlijeko do uporabe ili ga otpremi, komu ga prodaješ. Kad mlijeko stigne u kuću kupca, odmah ga treba skuhati. Prije toga je dobro, da ga kušamo, nije li kiselo. Dva su laka pokusa najobičnija: 1. Uzmi malo mlijeka u jednu posudicu i drži tu posudicu malo na plamenu. Kiselo mlijeko će se odmah zgrušati. Drugi pokus se čini alkoholom. U malu staklenku uzmi 5 ccm alkohola i 5 ccm mlijeka. Kiselo mlijeko brzo stvara pahuljice, a slatko ostaje nepromijenjeno. Slatko mlijeko ulij u čistu za to određenu posudu i stavi na štednjak. Mlijeko za djecu smije samo da uzavrije 2 do 3 puta i odmah ga odmakni, jer dugim kuhanjem ubijamo vitamine u njemu. To su za djecu veoma potrebne tvari u mlijeku. Ako ih nema u dječjoj hrani, dijete će nam oboljeti od t. zv. bolesti — avitaminoze. Prema dječjoj dobi se mlijeko razređuje dodatkom, koji je liječnik odredio. Zatim se napuni 6 do 7 bočica, začepe se i odnesu do uporabe na hladno mjesto.

Bočice i natučak. Bočica za mlijeko neka je s okruglim dnom, da se lakše opere. Domaćica je ne smije za ništa drugo upotrebljavati osim za mlijeko. Iza obroka se ostatak mlijeka baci, bočica se napuni mlakom vodom i dobro opere. Za temeljito pranje bočica treba dvije posude. U jednu metni toplu vodu i sode, a u drugoj se isplahnjuje. Tek sada se bočica iskuha. Novi natučak probodemo užarenom iglom, iskuhamo ga u maloj posudi i spremimo u određenu malu kasetu, da se ne zapraši. Natučak iskuhamo jedanput na dan i odmah spremimo u kasetu. Kad se dijete nahranilo, isplahnimo natučak mlakom vodom, umotamo u malu čistu krpicu i spremimo u kasetu. Ne valja, što se radi u nekim obiteljima. Kada naime dijete zaplače, dadu mu sam natučak ili onaj posebni t. zv. »Fopper« da

ga ušutkaju. Takav natučak je često izvor i prenosač bolesti za dijete. On pada na pod; onečisti se, a kad ga dijete drži u ustima, sjedaju na nj muhe. Pogotovu je nezdravo, kad ga odrasli prije nasline, a onda djetetu dadu u usta.

Kako se kod nas patvori mlijeko? Na razne načine. Najnedužniji postupak je taj, da mlijeku dolijevaju vode ili oberu vrhnje. No opasnost prijeti mališima, kad im se dade mlijeka, kojemu je mljekar dodao sode, brašna ili gipsa. Od ovih primjesa može dijete dobiti proljev, tako zvanu dječju koleru ili otrovanje.

Dijete može mlijekom dobiti i zarazne bolesti, tako na pr. tifus, tuberkulozu, slinavku, šap, crni prišt i druge bolesti. Zato je vrlo važno da uvijek znademo, kakove su domaće prilike ondje, otkale dobivamo mlijeko. Dobro bi bilo, da se mljekare, a i sve one osobe, koje dolaze u dodir s mlijekom, makar prisilno pregledavaju. Tim pregledavanjem našli bi se nosači i sijači klica tifusa, tuberkuloze i drugih bolesti.

Nek je svašta.

To je požrtvovnost. O. Wintz iz Družbe Duha Svetoga, rođen u Elzasu, posvetio se kao misionar službi gubavaca u Senegalu. Godine 1929. zarazio se sam tom bolešću i vratio se u domovinu, da ondje prije ozdravi. Dugo je vremena bio posve odijeljen od ljudi: nitko, pa i najbliži njegovi prijatelji i znanci nisu smjeli k njemu. Sada je napokon sasvim ozdravio, a čim mu se vratilo zdravlje, opet je zaželio da se vrati u misije. U to mu stigne vijest, da je umro duhovnik gubavaca na Antilskom otoku La Desorada. O. Wintz, ma da se tek izliječio od gube, ma da mu je šezdeset godina, zamoli, da sad njega pošlju na otok La Desorada, da on preuzme službu duhovnika kod gubavaca na tom otoku.

Novi svetac naših dana. Na Duhove je Sveti Otac Pijo XI. proglasio svetim priprostoga jednoga kapucina, brata laika Konrada. Rodio se Konrad 22. prosinca 1818. u Parzhamu, a umro je 21. travnja 1894. u kapucinskom samostanu u Altöttingu u Bavarskoj. U kapucinski red je stupio, kad je već navršio trideset jednu godinu života, a 4. listopada 1852. položio je svečane zavjete i tako postao redovnik. Brzo iza toga bude određen za vratara samostana u Altöttingu. U Altöttingu, u kapucinskoj crkvi, je Marijino proštenište, najglasovitije u cijeloj Njemačkoj. U toj se crkvi ispovjedi i pričesti na godinu poprijeko više od tri stotine tisuća ljudi. Jasno je, da služba vratara u tom samostanu nije baš laka. Za vratara je ta služba neprekidni rad, a Konrad, koji je već u muževnoj dobi ostavio svijet, da u tišini i samoći samostanskoga života služi Bogu, tu je bio u neprestanom dodiru sa svijetom. Ali Bog je njemu odredio, da mu baš u toj službi služi, i Konrad je njemu služio. Znao je, da Bog baš to od njega traži i on je kao vratar htio da vrši njegovu volju i on ju je vršio preko četrdeset godina, i u toj službi postao je svetac.

Kad je na Duhove ponizni taj priprosti kapucin bio proglašen svetim, bilo je nazočno četrnaest njemačkih biskupa i dvanaest biskupa iz kapucinskoga reda, a i od roda svečeva je bilo kod te svečanosti pet sinovaca i nećaka svečevih. Kod ove svečanosti rekao je u svom govoru Papa i ove riječi: »Neka pred svim očima svijetli ova ponizna slika i ovaj život, kako čovjek bude svet, kako ga pokazuje čedan ovaj brat kapucin. Neka njegov život pouči sve one, koji se trude obnoviti običaje poganstva, koji se trude zabaciti i pobijati kršćanske istine, koje jedine mogu čovječanstvo dovesti do kreposti, kulture i do pravoga napretka«

U cijelom ovom procesu za proglašenje Konrada Parzhamskoga svecem, zanimljivo je i ovo:

Dne 20. svibnja 1924. je sveta kongregacija obreda u Rimu odlučila, neka se počne apostolski proces, da se kapucinski brat Konrad iz Parzhama proglasi svetim. Dne 20. svibnja 1930. je u nazočnosti Pape Pija XI. bila odlučna sjednica kongregacije obreda, u kojoj su bila priznata čudesa, što su se dogodila na zagovor blaženoga Konrada. Dne 20. svibnja 1934. je bio s velikim slavljem u crkvi sv. Petra u Rimu blaženi Konrad proglašen svetim. Od početka dakle procesa, da se kapucinski brat Konrad proglasi svetim, pa do samoga proglašenja svetim prošlo je 10 godina, a od smrti Konradove (21. travnja 1894.) do početka biskupske istrage o svetosti njegova života, koja se započela 21. travnja 1914., prošlo je točno 20 godina.

Zahvalnice.

Bugojno: Upravo pred dvije godine zamolio sam sv. Josipa za pomoć i zagovor kod Boga. On me uslišao i željeno sam postigao. I sada u bolesti moje supruge zamolio sam opet njegovu pomoć. I on me uslišao. Sv. Josipe, hvala Ti od srca na dosadanjim udijeljenim pomoćima. **Ferdinand Duić.**

Zagreb: Oboljela sam od upale porebrice. Odredišе da idem k liječniku. Počnem devetnicu sv. Maloj Tereziji od Djeteta Isusa. Obećam, da ću se zahvaliti u Glasniku sv. Josipa, ako ozdravim. Treći dan bilo mi je bolje, deveti dan devetnice posve ozdravim. Sada ne osjećam više nikakve boli. Ozdravila sam bez zemaljskoga liječnika. Hvala i slava sv. Tereziji i sv. Josipu po sto puta. **S. M.**

Zagreb: Imala sam velike neprilike u gospodarstvu. Počnem devetnicu u čast sv. Josipu i obećam, da ću se zahvaliti u njegovu Glasniku. I gle čuda! Na svršetku devetnice bilo je bolje. Još obećam, da ću njemu u čast moliti svaki dan dok se to svrši jedan Očenaš, Zdravumariju i Slava ocu i jedan uzdah. Sve se u miru i slozi svršilo i uredilo. Srdačna hvala sv. Josipu! **T. T.**

Satnica: Prošlo je već par mjeseci, što sam obećala javnu zahvalu nebeskim zagovornicima. Uslišali su moje molitve i molbe u raznim duševnim i tjelesnim potrebama. Sretno sam položila ispite, preboljela sam veoma tešku i infekcioznu bolest — gnojnu upalu usne šupljine, kod koje su i sami liječnici izgubili nadu. Nebeski moji zagovornici, a napose sv. Terezija od Maloga Isusa, pomogli su. Trebala sam da nastupim mjesto, gdje je sv. Misa samo par puta u godini, a do župne crkve ima 8—10 km. I ovo je sv. Terezija otklonila od mene. Zahvaljujem mojim zagovornicima na mnogim milostima. Hvala sv. Josipu, Bož. Srcu Isusovu, Nebeskoj Majci Mariji, sv. Franji, sv. Tereziji od Maloga Isusa! **Štefica Guštak.**

Zagreb: U jednoj velikoj nevolji utekoh se Majci Božjoj da mi isprosi u Boga, da se stvar povoljno riješi. I Ona mi je pomogla kao i uvijek, kada sam se utekla Njenom svetom zagovoru. Zahvaljujem od srca na svim primljenim milostima. **Branković Anica.**

Prelog: Bilo mi je dijete bolesno i majka ležala od neizlječive bolesti. Čitajući u Glasniku sv. Josipa zahvalnice, potaknuo je i mene sv. Josip i ja stanem moliti devetnicu. Dijete sasvim ozdravilo i majci mnogo lakše. Neizmjerna hvala sv. Josipu na tim milostima.

Zagreb: Imala sam teškoga bolesnika, koji je već dulje vremena bolovao od tuberkuloze. Nikakve nade nije bilo, da će ozdraviti. Duša njegova bila je u još gorem stanju smrti. Kako sam priznaje, nije se ispovijedao više od dvadeset godina, k tomu je izgubio i vjeru. Uza sve moje nastojanje bolesnik je odbijao sv. Sakramente. Da se dobri Bog smiluje duši ovoga nevoljnika, utekla sam se biskupu Langu. Obećala sam, da ću se javno zahvaliti, ako mi molba bude uslišana. Već treći dan bolesnik zamoli sv. Sakramente. Lijepo se ispovjedio, pričestio, primio sv. Pomast i blago u Gospodinu preminuo. Hvala dobrome Bogu i biskupu Langu. **Sestra milosrdnica.**

Osijek: Svetome Josipu hvalim od svega srca, što je pomogao kod teškog ispita, koji sam po njegovu zagovoru sretno položila. I za druge milosti po njemu dobivene zahvaljujem od srca.
M. K.

Kobaš: Zahvaljujem sv. Josipu za veliku milost. Bila sam u trošnoj kući, a sad sam napravila novu. U početku sam obećala da ću se javno zahvaliti za to izvanredno djelo, koje sam izvela nenadano. Još jednom topla hvala sv. Josipu!
Janja Krištofić.

Darovi.

Darovaše za proširenje i fond Glasnika sv. Josipa: J. Bačani, Odžak 100 d; Veleč. Župski ured, Komiža 96 d; Obitelj Šteg, Buenos Aires 85 d; P. Perić, Priluka 55 d; T. Špoljarić, Osijek 50 d; M. Zupan, Celje 50 d; C. Josipović, Zagreb 50 d; I. Šepić, Zemun 30 d; P. Franjević, Zagreb 30 d; I. J. Merki, Zagreb 30 d; N. Domjanović, Morović 28 d; Preč. g. A. Berencz, Apatin 25 d; M. M., Kostrena 20 d; A. Vrus, Zagreb 20 d; K. Mandetić, Sušak 20 d; Lazarus Tadie, Gallesburg 18 d; N. N., Koprivnica 15 d; A. Strapajević, Zagreb 15 d; J. Milošević, Kruševica 15 d; B. Katušić, B. Gradiška 10 d; S. Stamać, Molat 10 d; K. Barišić, Brod 10 d; L. Haler, Generalski Stol 10 d; B. Wilhelm, Banjaluka 10 d; V. Maričić, Hvar 10 d; S. Boković, Nerezišće 10 d; V. Stamać, Molat 10 d; T. Udović, Bribir 10 d; N. N., Subotica 10 d; M. Bimbi, Ivanovci 10 d; D. Gamulin, Zagreb 5 d; A. Petuk, Zagreb 5 d; V. Juretić, Kraljevica 5 d; A. Sladović, Zagreb 5 d; D. Momčinović, Kiseljak 5 d; A. Štaubek, Zagreb 5 d; Lj. Pavelić, Zagreb 5 d; M. Ferek, Zagreb 5 d; A. Sirovica, Sombor 5 d; A. Lindes, Teslić 5 d; T. Anetić, Ruševo 5 d; A. Ams, Zagreb 5 d; S. Mužer, Zemun 5 d; M. Jugović, Zagreb 5 d; M. Tulala, Poljana 5 d; B. Božić, Vinkovci 3 d.

Za Kruh sv. Ante darovaše: N. N., Leskovac 17 d; M. Stričak, Zagreb 5 d.

Za crkvu sv. Josipa u Tesliću: S. Čašulić, Žednik 20 d; N. Šoštarić, Sv. Ivan Zelina 20 d; Lj. Leština, Uvaly 85 d; M. Kirasić, Josipdol 20 d.

Razne svrhe: K. V., Zagreb, za siročad na Vrhovcu 50 d; A. Makusek, Zagreb, za siromašne crkve 50 d; Lazarus Tadie, Gallesburg, za Dom sv. Josipa 2½ dolara, za Dom sv. Terezije 2¾ dolara i za crkvu sv. Ante 1 dolar; M. Lukačić, za Dom sv. Terezije 20 d, i za siromahe 20 d; P. Snietia, Fiume, za župnika u Hercegovini 10 d; T. Špoljarić, Osijek, za cvijeće sv. Josipu 10 d; B. Odić, Čakovec, za siročad u Leskovcu 50 d.

Sv. mise: J. V. Kauzlarich, Roslyn.

Za Društvo sveudiljnog klanjanja: Obitelj Dolešak, Zagreb 50 d; F. H., Krapina 10 d; M. Radić, Bajša 100 d; N. N., Subotica 50 d; N. N., Virovitica za siromašnu župu B. 200 d; F. Lovrić, Sinj 50 d; B. Odić, Čakovec 50 d; M. Bimbi 10 d; N. Kovačić, Gjurgjevac 20 d.

»Vuk u ovčjoj koži« gluma je iz seljačkog života u dva čina od dra Josipa Andrića. Za sama muška lica (11 njih). Izdanje »Društvene pozornice«, svezak 10. Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. Cijena 10 dinara.

Ovim je igrokazom naša pučka, lajička, dobrovoljačka gluma dobila novi i izvorni rad dobrog poznavaoca hrvatskog sela i vrsnog pučkog pisca. Naročito je ova gluma rijedak prilog namijenjen i seoskim pretstavljačima, za koje je osobito teško naći valjani komad. Gluma je pisana lijepim narodnim jezikom, radnja je zanimiva, postav jasan i ne će zadavati redatelju suvišnih muka, tendenca sasvim nenametljiva, a dobra. Radi se o propagandi za dobru štampu.

Vlasnik: Samostan milosrdnica u Zagrebu, Frankopanska ul. 17. Časna Majka Ignacija Pavičić, vrhovna glavarica. — Urednik: Dr. Josip Lončarić. — Tisak Nadb. tiskare u Zagrebu. Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Kamaufova 16.

Knjige.

VELIKI IZBOR NAJBOLJIH MOLITVENIKA:

Sv. Angjeo Čuvar. Za mladež. Molitve i pjesme. 192 stranice. Tvrdo uvezan. Cijene: 10, 12, 15 i 20 dinara (različiti uvezi).

Isus prijatelj malenih. Za dječake ili djevojčice. Molitve i pjesme. 304 stranice. Tvrdo u platno vezan, 9 dinara.

Oče naš. Za mladež. Priredio Božo Milanović, svećenik u Istri. 62 stranice. Tvrdo u platno uvezan, 7 dinara.

Slava Presvetoj Krvi Isusovoj. Napisao biskup Lang. Promatranja i vjenčić molitava. 96 stranica. Naslovna slika u bojama, 5 dinara.

Slava Marijina ili Majka Božja od milosrda. Napisao sv. Alfonzo de Liguori. Preveo i molitve pridodao biskup dr. Lang. 536 stranica. Tvrdo u platno vezan, 20 dinara.

Zdravo Marijo. Za štovatelje Bl. Dj. Marije priredio Msgr Matija Seigerschmied, župnik u Mariji Bistrici. Molitve i pjesme. 544 stranice. Tvrdo uvezan. Cijene: 30, 35, 40 i 55 dinara (koža).

Rajski cvjetovi. Sastavio svećenik Vl. Bakotić, a novo izdanje priredio Dr. Dragutin Hren. 320 stranice. Molitve i pjesme. Tvrdo u platno vezan. Cijene: 25, 40 i 60 dinara.

Idite k Josipu. Priredio Dr. Dragutin Hren. Razmatranja, pobožnosti, molitve i pjesme. 384 stranice. III. izdanje. Cijene: 20 dinara (platno); 30 dinara (zlatorez) i 60 dinara (koža).

Vrata nebeska. Za starije, sa krupnim slovima. Priredio Dr. Petar Vlašić. 264 stranice. Molitve i pjesme. Cijene: 20 dinara (platno); 30 dinara (zlatorez) i 60 dinara (koža).

Novac valja unaprijed doznačiti (na ček broj 33.848). U ime poštarine treba dodati kod manjih molitvenika do 10 dinara 1 dinar, a kod većih, čija je cijena preko 10 dinara, 2 dinara po komadu. — Narudžbe se izvršuju isti dan, čim stigne novac. **Knjižara »Narodne Prosvjete«, Zagreb, Kaptol 29.**

Važno za majke. Već se odavna osjećala potreba da se negdje na moru otvori oporavilište, gdje bi djeca — pojedince ili u kolonijama — mogla za vrijeme praznika ili u kojegod doba godine uživati slobodu, more, sunce i čisti zrak.

Želja mnogih, osobito majki i odgojiteljica, sada je oživotvorena. Između Sutivana i Supetra na otoku Braču, u prekrasnom zalivu nazvanom »Vela Luka« nedaleko Splita diže se bijeli poput snijega, posve novi »Dom od Zdravlja« usred borove šume, u miru i tišini.

Oporavilište je vlasništvo i pod upravom Družbe zagrebačkih sestara milosrdnica, kojima svaka može povjeriti svoju žensku djecu. Djeca, djevojčice, kao i odrasle gospodice i gospođe naći će tu zdravlje i život, a neće biti izvrgnute nemoralnim prizorima, koje nažalost pružaju kupališta.

Sve informacije glede primanja u oporavilište daje i na zahtjev šalje prospekte uprava »Doma Gospe od Zdravlja« Vela Luka, Supetar, Brač. Sezona za ljetovanje je tu, pa se treba što prije prijaviti da ne bude prekasno.

Najnoviji roman Jagode Truhelke. Prigodom 70. godišnjice ove vrijedne hrvatske književnice izdala je Knjižnica Dobrih Roma njezino najnovije djelo: »Zlatko«. To je roman o smionom i razumnom dječaku, koji je imao tri »majke«. Kad mu je umrla majka, koja ga je bila posinila, dobio je maćehu, no uto je i doznao, da njegova prava majka živi negdje u Bosni, te bježi iz Zagreba u potragu za pravom svojom majkom. Mnogo je Zlatko doživio na tome svom putu, no konačno mu je uspjelo naći pravu majku, pomoći joj, da se riješi duševne bolesti, koju joj je rat zadao, i stvoriti njoj i sebi sretnu egzistenciju. Zlatko je pronašao i svog pravog oca, no on je tuđinac i živi u tuđini s jednom drugom ženom, koju je na povratku iz rata uzeo. Takvog oca lako je Zlatko prežalio, jer je u dobroj svojoj majci našao sve one nježnosti, koje može tražiti od svojih roditelja jedno dijete. — Spisateljica je cijeli sadržaj obradila posebnom ljubavi i stilom, koji je njoj svojstven. Taj roman spada među njezina najbolja djela i sigurno je akvizicija za noviju našu književnost. Rado će ga pročitati i stariji i mlađi s interesom i posebnim čuvstvenim raspoloženjem. Cijena mu je 30 dinara (uvezanom 40 dinara), a naručuje se kod **Knjižnice Dobrih Romana, Zagreb,** Trg Kralja Tomislava 21.

Lijepe umjetne kipove i slike za crkve i kapele dobijete najeftinije kod kipara P. J. Jarm, Gundinci 438, p. Vel. Kopanica.

Mjeseca srpnja 1934. slavi se u Crkvi katoličkoj:

1. N. — 6. po Duhovima. Evanđelje: Isus nahrani 4.000 ljudi. Mk. 8, 1—9. — Presveta Krv Našega Gospodina Isusa Krista.

2. P. — Pohod bl. Djevice Marije. Spomen kako je Majka Božja pozdravila sv. Elizabetu, a na njezin pozdrav očistio se sv. Ivan Krstitelj od grijeha istočnoga još prije rođenja.

3. U. — Heliodor, biskup, znamenit radi učenosti i svetosti. ☾

4. S. — Udalrik, biskup u Augsburgu.

5. Č. — Ćiril i Metodije, slavenski apostoli u 9. vijeku. (Bogdan).

6. P. — Izaija prorok. (Nedjeljka, Miroljub).

7. S. — Vilibald, brat sv. Valburge, a sin englesko-gotskoga kralja sv. Rikarda. Pomagao je svome ujaku sv. Bonifaciju propovijedati sv. vjeru u Njemačkoj. Umro je g. 786.

8. N. — 7. po Duhovima. Evanđelje: Čuvajte se lažnih proroka. Mt. 7, 15—21. — Elizabeta, kraljica portugalska.

9. P. — Brcko, biskup.

10. U. — Sedmero braće, sinovi sv. Felicite, koja je i sama slijedila djecu svoju u mučeničkoj smrti. — Amalija, djevica. Ljubica.

11. S. — Pijo I. Papa, koji je za progonstva Antonina, Pija i Marka Aurelija umro mučeničkom smrću.

12. Č. — Ivan Gvalberto, fiorentiski plemić, koji sveto umro g. 1.073.

13. P. — Margarita, djevica i mučenica. (Biserka).

14. S. — Bonaventura, franjevac i biskup, kardinal, naučitelj sv. Crkve, umro je g. 1.274. u Lionu, kamo je došao na crkveni sabor.

15. N. — 8. po Duhovima i mlada. Evanđenje: O nepravednom upravitelju. Lk. 16, 1—9. Henrik (Hinko), car njemački.

16. P. — Majka Božja Karmelska. Spomen, kako je bl. Gospa dala Simonu Štoku sv. škapular.

17. U. — Aleksij, priznavalac. — On je potajno ostavio roditeljsku kuću i onda hodočastio k najglasovitijim crkvama svijeta, te se nakon 17 godina vratio i kao nepoznati prosjak proboravio u svoga oca drugih 17 godina. (Branko).

18. S. — Kamilo Lelis, utemeljitelj reda milosrdne braće. (Miroslav).

19. Č. — Vinko Paulski, ispovjednik, otac bijednika i sirota. Umro g. 1660. Njegovi redovi: Lazariste i Sestre milosrdnice još i danas nastavljaju njegovo djelo ljubavi k bližnjemu.

20. P. — Ilija prorok. — Jeronim Emilijan, veliki prijatelj siromaha, a napose zapuštene djece.

21. S. — Danijel prorok. — Prakseda djevica, mnogo je pomagala progonjene kršćane raznovrsnima djelima ljubavi. (Danica, Olga).

22. N. — 9. po Duhovima. Evanđelje: Isus plače nad Jeruzalemom. Lk. 19, 41—47. — Marija Magdalena, pokornica.

23. P. — Apolinar, učenik sv. Petra, biskup u Raveni.

24. U. — Kristina, djevica i mučenica.

25. S. — Jakov Stariji, apostol.

26. Č. — Ana, majka bl. Djevice Marije, uzor kršćanskim majkama.

27. P. — Pantaleon, mučenik. (Ljerka, Zlatko).

28. S. — Nazarije, Celzo, Viktor i Inocenc, mučenici za sv. vjeru u I. vijeku.

29. N. — 10. po Duhovima. Evanđelje: Farizej i carinik. Lk. 18, 9—14. Marta, djevica, sestra sv. Marije Magdalene i sv. Lazara.

30. P. — Abdon i Senen, Perzijanci, mučeni u Rimu za cara Decija.

31. U. — Ignacije Lojola, vitez španjolski, utemeljitelj Družbe Isusove. (Isusovci). — (Vatroslav).